

ГРОДИ

број 15

Лист ученика и професора Гимназије „Светозар Марковић”, Ниш

Интервју са бендом „Колосек”

Екскурзија од А до Џ

Предсентација Гро Гаја у НКЦ-у

Срећна Нова година!

Редакција часописа Гроби захваљује
Директорки школе Олги Драгојловић,
Професорима и ученицима Гимназије „Светозар Марковић“ у Нишу

Посебно се захваљујемо Павлу Ранђеловићу, некадашњем матуранту,
на несебичној помоћи у раду на часопису.

У овом броју

Супервизори пројекта
Професори Јасмина Живковић, Ана Младеновић, Миlena Јовановић

Главна и одговорна уредница
Александра Недељковић

Графичка уредница и припрема за штампу
Наталија Радосављевић

Сарадници
Теодора Чогурић, Софија Павковић и Јован Томић

Редакција и учесници
презентације Гробија

Децембар, 2012.

ГИМНАЗИЈА

СВЕТОЗАР МАРКОВИЋ

Реч уредника

НИШ

Имате прилику да у рукама држите још један нови број Гробија. То значи да смо се приближили крају овог полугођа и почетку празника. Током свих ових година часопис је пратио дешавања како у школи, тако и изван ње. Напредовао и развијао се заједно са свима нама. Трудили смо се да овим бројем привучемо још већу пажњу. Напорно смо радили како бисмо часопис обогатили новим темама и дизајном. Сигурна сам да је ово место на коме свако може пронаћи нешто што га интересује. У име седме године постојања часописа решили смо да овом броју посветимо посебну пажњу. По мишљењу нумеролога број седам је број душевности, интелигенције, знања и креативности, али и трагања за новим идејама. Способност броја седам, као и нас у редакцији огледа се у стицању и преношењу знања из свих области. Дух празника и овог броја нас је инспирисао да остваримо све што смо замислили, иако није било лако, труд и рад на крају су се исплатили.

Надамо се да ће вам се допasti.

Александра Недељковић, главни уредница

Садржај

Разговор с уметником

- 5** Чарна Поповић
- 6** Љубивоје Ршумовић

Свет школе

- 8** Бенд „Колосек“
- 10** Ноћ Истраживача
- 12** Акције
- 14** Дом ученика
- 15** Летопис нишких гимназија
- 16** Дан европских језика
- 17** Фестивал науке
- 18** Вождови дани
- 19** Станко и Јанко на олимпијади!

Ученици-професори

- 20** Интервју са Весном Петковић

Путописи

- 22** Јапан
- 24** Церјанска пећина
- 29** Швајцарска
- 30** Москва
- 32** Њујорк

Поглед из клупе

- 34** „Човек може бити уништен, али не и поражен“
- 35** „Да ли бих данас да сам песник, о љубави певао“
- 36** Нит хода, нит носи
- 37** „Уметник је „сумњиво лице“ маскиран човек у сумраку, путник са лажним пасошем
- 38** „У туђем крају сам, гледам пролеће јато птица, а у мени зашуми Топлица

Култура

- 39** Фilm „Лег“
- 40** Парни вальак
- 41** Срби... Најстарији народ
- 42** Марчело „Заједно сами“

Забава

- 43** Феликс
- 44** Луцидни снови
- 45** Социјалне мреже
- 46** СМС
- 47** Оригами
- 48** Језик
- 49** Филмови '80

In memoriam

- 50** In memoriam

„Ако још нисмо изгубили сваку наду, а поготово ону која рачуна да се и у будућности поетски, сушто и одговорно мисли и говори, ваља са добрим разлозима поменути имена. Чарне Поповић, Петра Матовића, Владимира Стојнића... Њима припада будућност, а нама о(п)стаје нада“
(Милета Аћимовић, књижевни критичар, Политика)

Млади интервју са Чарном Поповић

„У нашој прици ништа није лако, чак ни оно што се судара брзо и ефикасно...“

У четвртак, 11. октобра 2012. године, у Нишком културном центру, ученици наше школе присуствовали су промоцији књижевника који живе и стварају у Панчеву: Васе Павковића, Јасмине Топић, Чарне Поповић. Из овог занимљивог представљања песника свих генерација, издвајамо једну – Чарну Поповић. Она је говорила о својој књизи песама Бело Блато. Хтели смо и да сазнамо нешто више о овој занимљивој песницињи, иначе, студенткињи Филолошког факултета у Београду.

ГроГи: Са колико година сте почили да пишете?

Чарна: Било је то још у средњој школи, прва година, мислим у периоду привикавања на све ново.

ГроГи: Шта вас је подстакло на то?

Чарна: Што не можемо да створимо то преточимо у песму. А највише неки бег од стварности. Писање доживаљавам као свој слободан свет.

ГроГи: У песмама, описујете неку одређену особу?

Чарна: Свака песма је своја на различите начине. Посветим се сваком стиху и трудим се да покушам да живим кроз ту песму.

ГроГи: Шта је писцу неопходно да би могао да буде добар у свом послу?

Чарна: Хиперсензибилност.

ГроГи: Колико збирки песама сте издали до сада?

Три збирке; и планирам да наставим у том смеру.

ГроГи: Ко вам пружа подршку у вашем граду ?

Родитељи, који ме у свему подржавају.

ГроГи: И за крај шта бисте поручили ученицима наше школе?

Чарна: Ако желите да напредујете, упоређујте себе са собом, а не са другима.

Интервју са Љубивојем Ршумовић

Љубивоје Ршумовић посетио је Дом ученика средњих школа 23.11.2012 и одржано је књижевно поподне у објекту „Стеван Синђелић“. Након што је изрецитовао неке од својих најпознатијих песама и испричао неке од својих бројних анегдота, Ршум је саслушао неке од песама које су ученици Дома написали и поклонио им своју књигу.

1. Када сте решили да постанете песник и да ли сте одлуку донели у једном тренутку?

-Прву песму написао сам на наговор учитељице у трећем разреду. Звала се Милица, ималаје 19 година, била је лепушкаста, са кикама и више је личила на школску другарицу него на учитељицу. Учила нас је играма и најлепша игра коју нас је научила је писање песама које је она слала у часописе.

2. Да ли сте помишљали да одустанете од књижевности и да се бавите неким другим послом?

-Не, ја сам имао срећу, постао сам скрибоман са 14 година, тад сам се заљубио у једну девојчицу и написао јој сонетни венац ком она није могла да одоли, што ме је чврсто подстакло да пишем.

3. Можете ли да издвојите неку песму која Вам посебно значи?

-Од песама за децу, пошто сам се још као студент запослио на Радију Београд, то су прве песме које су компоноване уз музику, најпре „Нема света ни планете“, па „Чини ми се вековима, вук са овцом нешто има“... А од песама за одрасле, то је песма коју сам написао у Ужицу као гимназијалац где сам почeo да радим, цртао карикатуре за вести и тако зарађивао први хонорар, написао сам је своме оцу и зове се „Бели пакети“

БЕЛИ ПАКЕТИ

Староме оцу у родном селу
Ја његово одбегло дете
Редовно шаљем пошиљке беле
Пуне лепе пакете

Шећер у коцки кафу и брашно
Понеки жилет оштар
Свакога петка пред очеву кућу
Донесе комшија поштар

Сад ни сам не знам шта се забило
Одједном бриге са свих страна
Па нисам слao оцу пакете
Читавих месец дана

Кад ето поштара носи ми писмо
Рукопис очев криви
Добро сам сине што и теби желим
Само нека се живи

Али те молим шаљи ми сине
Редовно ко сваки пут
Село већ прича како си нешто
На свога оца љут

Знам све је скupo трошкови расту
А нема се ни парा
Нека у пакету не буде ништа
Згужвана новина стара

Сад опет оцу у родном селу
Ја његово одбегло дете
Редовно шаљем пошиљке беле
Пуне лепе пакете

Песма ми је драга зато што се допала сељацима у селу и била је објављена у ужичким вестима. Иначе мој отац је волео прозу, ратне романе и ја сам њему доносио да чита. А једном сам му дао књигу поезије да прочита. Ево шта ми је рекао: „Дијете, два пута сам прочитao ову књигу, ал' тосе мене не тиче.“ Тако сам ја решио да пишем поезију која се тиче мого оца, разумљиву за народ.

4. Да ли постоји неки интересантан сусрет са обожаваоцем који памтите?

-Био је то сусрет у трамвају. Стојим ја, а ту поред мене седи бака, гледа ме и каже: „Боже, младићу, што Ви мене подсећате на оног Ршума.“ А ја јој онако надмдан одбрусим: „Ма зар да Вас подсећам на ту барабу?“ „Управу сте, извините, Висте тако високи, а он такомали и дебељушкаст.“ После ми је било жао што јој нисам рекао да сам се шалио.

5. Да ли планирате да ускоро издате неку нову збирку песама?

-Последња коју сам објавио је „Крушна мрва“, то је збирка посвећених песама, а ускоро треба да изађу из штампе „Песме које сам писао кад нисам био песник“.

6. Зашто баш поезија за децу?

-Одговор је прост, зато што у песмама за децу могу више да се играм него у песмама за одрасле. И увек сам се такмично са собом да напишим бољу песму. Не могу ја да будем бољи од Стевана Раичковића, нити он од мене.

7. Да ли сте размишљали о наставку емисије „Фазони и форе“?

-Увек има идеја да се то направи, ја имам чак десет епизода спремљених, али телевизије су приватизоване, а то кошта. Њима је јефтиније да купе неки амерички цртани, Сунђер Боба рецимо, него да снимају Фазоне и форе.

8. Која књижевна награда Вам највише значи?

-Највишемизначи награда „Душко Радовић“, јер ми је он био узор. И посебно ми је драга титула „Сарадник сунца“, коју сам добио као неко ко пише лепо, шаљиво, јасно...

9. Чиме се бавите поред писања?

-Од хобија, бавио сам се каратеом и имам титулу шотокана, такмично се у каратеу, био сам и први председник карате клуба „Црвена Звезда“. Бавим се и фотографијом, па сам направио и галерију портрета „Људи које срећом срећем“. Као пензионер уређујем виноград од 100 чокота у околини Београда.

10. Какви су Ваши утисци са дружења са ученицима из нашег дома?

-Мени се увек допада кад са младима разговарам.

11. Да ли ћете опет посетити наш Дом?

-Ако ме позовете, хоћу, врло радо, али не могу ја непозван.

Бенд „Колосек“

Гроги: Представите чланове свог бенда?

Имамо пет чланова. За гитаром су Страхиња Цветковић и Бранко Ранђеловић, клавијатуру свира Андрија Антанајковић, бубњеве Ђорђе Маринковић Спаце и један од најлепших мушких вокала, Лука Милојковић.

Гроги: Како сте дошли на идеју да оформите бенд?

Бенд је оформлен априла ове године, а од почетка је више пута мењан састав, јер сви имамо обавезе, неки школске, неки приватне. Идеју за склапање оваквог рок састава добили су Страхиња Цветковић и Данило Ђорђевић, који је бивши члан. Они су хтели да искористе своје одличне музичке способности и да се изразе путем свирања. Они су желели да оформе што квалитетнији бенд који би свирао домаћу и страну рок музику и на тај начин окупљао љубитеље доброг, старог рока.

Гроги: Да ли сте одмах кренули са наступима?

Нисмо одмах кренули са наступима, претходно је било потребно усагласити све чланове и њихове обавезе. Такође, морали смо много да вежбамо док нисмо остварили савршену комуникацију.

Гроги: Колико је потребно вежбе за један наступ?

За један наступ потребно је доста вежбе, због сигурности и усаглашености целог бенда, а и због сопственог усавршавања. Рецимо, концерт посвећен прикупљању средстава за школски клавир припремали смо око две недеље уз константне пробе свакога дана пре или после школе.

Гроги: Од кога имате највише подршке?

Подршку добијамо од родитеља, који су уз велика новчана залагања испратили све наше потребе, пре свега око набавке инструмената, а потом и око простора за вежбање који смо на почетку изнајмљивали. Подршку свакако добијамо и од професке музике гимназије "Светозар Марковић" Разије Шпановић, одговорне за добар део свирки које смо до сада одржали. И на крају, добијамо је од свих оних који уживају на свиркама и који нам после свирке приђу и пруже нам речи подршке. То је заиста непроцењив осећај.

Гроги: Шта је најважнија карактеристика за добро функционисање једног бенда?

За добро функционисање сваког бенда неопходна је добра комуникација између чланова, међусобно дружење, бескрајно стрпљење и толеранција.

Гроги: Да ли имате трему увек пред наступ?

Неки из бенда имају трему пред сваки наступ, а неки немамо. Не, имали смо трему само пред наступ у кафићу Салун, поводом Ноћи истраживача, јер смо свирали са признатим професорима и некадашњим музичарима Срђаном Глишовићем и Владимиром Жикићем. Уједно нам је то била и прва јавна свирка, па је због тога било мало треме, али од тада заиста уживамо на свакој свирки.

Гроги: Шта вам је највећи циљ?

Највећи циљ у овом тренутку је да засвирамо у неком кафићу, јер једноставно, осећамо да смо доволно искусни и спремни за такав подухват. Поред тога, волели бисмо и да гаражу у којој свирајмо звучно изолујемо, тако да комшилуку не сметамо својим гласном музиком.

Гроги: Где бисте волели да свирате?

Волели бисмо да засвирамо на популарним местима за излазак младих људи који воле рок музiku, као на пример Ајриш паб, Салун, Сцена, и други.

Гроги: Чули смо гласине да постоји велика шанса да вам се група у скорије време распадне, да ли је то истина?

Тренутно гледано, не постоји могућност да се група распадне, јер нема разлога за нечим таквим, остварили смо одличну комуникацију и јасно дефинисали заједничке циљеве. Истина је да то не гарантује сигуран успех, али ако неко напусти групу из било ког разлога, увек ће се наћи замена, у то будите сигурни.

Гроги: Која вам је најдражка свирка?

Хмм, то је мало теже питање... Па, можда свирка у центру града поводом промоције Омладинског центра који су тиме желели да добију своје просторије од градских власти. Наши суграђани су том приликом уживали уз најпопуларније групе и највеће њихове хитове са Ex-Yu рок сцене, тако да смо, поред чињенице да смо свирали раме уз раме са легендама рока, уз то смо имали и текако добру прилику да се афирмишемо као млад и перспективан бенд.

Гроги: Шта бисте поручили ученицима наше школе?

Подсетили бисмо их да похађају најбољу школу у Нишу, једну од ретких која има бенд. Такође би им се захвалили што су присуствовали нашим концертима и позвали их да уживају и даље уз музику коју изводимо, будући да ускоро планирамо да радимо и ауторске песме.

Гроги: Шта поручујете млађим музичарима?

Млади музичари, будите увек истрајни у ономе што радите и наравно, трудите се и радите на себи, јер успех свакако неће доћи сам по себи, већ је он плод вишегодишњег рада. Прави љубитељи музике остаће јој верни до kraja!

Гроги: И за крај...?

Видимо се на свиркама!

СА НАУКОМ У ПРОВОД!

Ноћ истраживача, 28. септембар 2012. године

У Нишу је у петак, 28. септембра 2012. године одржана Ноћ истраживача, иницијатива Европске уније која има за циљ да афирмише домаће истраживаче, представи њихов посао у другом светлу и подстакне младе да се определе за научно-истраживачку каријеру.

Овај пројекат је први пут реализован у Нишу, а носиоци пројекта су Фестивал науке Београд и наша гимназија, која већ годинама са успехом организује Фестивал „Наук није баук“.

Пројекат "Researchers' night" – Ноћ истраживача, покренут је на европском нивоу 2005. године и од тада се ова манифестација одржава традиционално сваког четвртог петка у септембру. Концепт Ноћи истраживача јесте „другачији излазак петком увече“. Неформална атмосфера, филмови, музика и догађаји под ведрим небом у самом центру града представљају најбољи начин да се истраживачки позив из академских клубова пресели у наше свакодневно окружење. Ове године је Ноћ истраживача под sloganом "Флертуј знаљачки" у Србији поред Ниша реализовани у Београду, Новом Саду и Зрењанину.

Ради се о јединственој прилици да се научни радници и истраживачи из различитих области упознају на један необичан и забаван начин: кроз научно-популарне експерименте, спонтани разговор, квиз, игру, слику, песму, филм и музику, речју, кроз хобије које они имају.

На потезу од Казанџијског сокачета, кроз Обреновићеву улицу, преко Трга краља Милана све до Тврђаве, од 17 до 24 часа, Нишлије су на 15 локација могле да учествују у Ноћи истраживача и сликају, певају, слушају поезију и музику, асистирају у експериментима, и разговарају са гинеколозима,

нутриционистима, генетичарима, социологизма, физичарима, астрономима и истраживачима из бројних других научних области.

За најмлађе су спремљене разне игре које ће их од малих ногу привући науци, размишљању и истраживању. Такође, спремни су били и роботи, георадар и термалне камере које преносе термалне слике пролазника, а за заљубљене било је инсталирано посебно изненађење, које је пропраћено поруком „Пољубите свог партнера у образ, а отисак који се голим оком не опажа биће приказан на термалном снимку који ће остати забележен на рачунару“.

Једна од атракција био је и телескоп који је постављен на бедему изнад Летње позорнице у Тврђави, где су астрофизичари уводили заинтересоване у свет свемира, учили основама посматрачке астрономије и помогли им да се оријентишу на ноћном небу.

Организатори поменуте манифестације јако су задовољни приказаним на свим локацијама. Обећавају да ће се и наредне године упустити у организацију једне овако великог догађаја, како за омладину која се бави науком, тако и за град, који би засигурно требало да упише ову манифестацију на календар своје туристичке понуде.

Павле Ранђеловић, студент

УЧЕНИЧКИ ПАРЛАМЕНТ

Дана, 3.12. у НКЦ је одржано предавање о ХИВ/АИДС-у у организацији Институт а за јавно здравље и Ниша.

У уторак, 28.12. био је одржан састанак Ученичког парламента на коме су ученице Маша и Нина одржале радионице на тему дискриминације и конфликта.

У петак 30.12. кренули смо са спровеђењем акције "Не желим да будем ризична група" поводом обележавања Светског дана борбе против ХИВ/АИДС. Одржане су едукације у свим одељењима првог разреда. Дошли су нам и гости из "Свртишта", а волонтери су донели и пропагандни материјал.

У понедељак, 3.12. био је одржан састанак Ученичког парламента на коме је ученица Нађа Станојевић одржала презентацију на тему интеркултуралности. Петнаест ученика наше школе присуствовало је едукативном програму који је намењен ученицима средњих школа поводом обележавања Светског дана борбе против ХИВ/АИДС у Просторијама Нишког културног центра.

У оквиру хуманитарне акције, прикупљање новчане помоћи, за лечење нашег бившег ученика Александра Илића Ученички парламент је организовао спортске турнире у фудбалу и баскету. Екипе су уплаћивале новчани прилог за учешће. А кција се одвијала од друге половине октобра до друге половине новембра, за вршно 19.11.2012. године.
Победник у баскету је екипа одељена III/4 /2. екипа/ а у фудбалу тим одељења 1/6

У четвртак, 15.11. био је састанак Ученичког парламента.

у петак, 16.11. презентација рада Истраживачке станице Петница

У среду, 21.11. био је организован Ученички парламент и напра вљен списак за навијаче нашем мушком кошаркашком тиму за игру у финалу Финале, против тима из Гимназије "Стеван Сремац" играће се у ОШ "Мика Антић". Биће изабрано, за навијање, по 4 ученика из сваког одељења.

Од 23.10. на иницијативу Ученичког парламента, почело се са уштањем музике преко разгласа - за време великих одмора.

.10., 31.10. 1.11. одржавање семинара, у организације Прија ћи деце Ниша /у просторијама Учитељског дома/, са темом : пређење рада ученичког парламента. чици-учесници: Нађа Вуковић III/4 и Магдалена Васев III/4

КОНЦЕРТ ЗА КЛАВИР

С жељом да концерте музичке секције учинимо још бољим како би публика још више уживала у њима, професорка Разија Шпановић предложила је покретање акције прикупљања новца за куповину електричног клавира за школу. Тим поводом је 11. октобра у фискултурној сали Гимназије одржана свирка на којој су рок и поп музику изводили школски бендови „Колосек“, „Трећа армија“ и солисти. Цена улазнице износила је сто динара, а и сами извођачи, као и комплетна музичка секција, дали су допринос овој акцији, те је том приликом сакупљен добар део потребног новца. Ово је било прво дешавање ове врсте које је организовано у нашој школи, али се може очекивати још много таквих јер се показало да су се присутни добро забавили уз квалитетну музiku, позитивну атмосферу и добро дружење. Надамо се да ће се звук клавира чути у нашој школи.

Ленка

П.С. У уторак 25. 12. 2012. одржаће се новогодишња свирка за клавир у фискултурној сали за ученике све четири нишке гимназије

Gimnazija "Svetozar Marković" Niš
Muzička sekcija

Naša akcija:

Puno svirke za jedan klavir
"Gde ima volje ima i načina "

Učesnici:

Rock band "Kolosek" sa drugim bendovima
i solistima muzičke sekciјe

četvrtak 11.10.2012. 19:30h

fiskulturna sala

Gimnazije "Svetozar Marković"

cena karte 100 din.

kod odeljenjskih blagajnika

ДАН ФИЛОЗОФИЈЕ

Дана, 15. 11. 2012. године, поводом Дана филозофије професор филозофије Владимир Ноцић, организовао је са ученицима наше школе различите пригодне садржаје. У Свечаној сали Бојан Благојевић, асистент Филозофског факултета у Нишу, одржао је предавање ученицима и професорима. Затим је одржана дебата између дебатних клубова наше школе и Гимназије „9. мај.“ Група Колосек завршила је овај успешно обележен дан.

Треба споменути и учеснике програма: Анђела Маринковић, Нина Миленковић, Сања Станојевић, Наталија Веровић, Јована Милосављевић, Миодраг Младеновић, Новак Величковић, Михајло Илиjiћ.

Организација посети биоскопу "Купина"

Да би погледали филмоване биографије познатих личности из света музике и тако проширили своја знања са редовних часова, у петак 14.12.2012. ученици III-1, III-2, I-5 гледали су "Приче из бечке шуме", филм о Јохану Штраусу млађем. У суботу 15.12.2012. ученици IV-1, IV-2, VIII гледали су "Рапсодију у плавом", филм о Џорџу Гershвину, а истог дана, ученици II-1, II-2, I-3 гледали су "Амадеус", филм о Моцарту. Ово јесте занимљиво искуство.

Ђорђе Ристић, VIII
Милена Симић, VIII

Дом ученика „Димитрије Туцовић“

Ученици наше гимназије, који долазе са стране, смештени су у Дому „Димитрије Туцовић“.

Дом ученика „Димитрије Туцовић“ основан је 1946. године. У почетку је био Железничко-индустријска школа са укупно петсто шездесет три ученика који су кроз трогодишње теоријско и практично школовање учили четрнаест заната. Међутим, 1965. године извршена је адаптација половине овог Дома за потребе Гимназије „Светозар Марковић“, а друга половина је наставила да ради као интернат за смештај ученика.

Данас, је у Дому смештено 245 ученика који похађају различите нишке школе. Међу њима има и доста ученика који похађају нашу школу. За једну од предности боравка у Дому узимамо и близину школе.

Већини ученика се допада то што је осмишљен такав распоред да се скоро сваки дан користи у едукативне сврхе, као и то што је време сваког појединца испуњено на позитиван начин.

У Дому поред бројних секција и активности које су прилагођене свим ученицима, често се одржавају и разне манифестације.

Домијада је један од начина да се уведе и мало такмичарског духа међу ученике, али такође омогућава упознавање са ученицима из других Домова широм Србије.

На Домијади претходне године, наш Дом је освојио прву награду.

Васпитачи својим залагањем чине да нам дани проведени овде, далеко од куће, буду пријатнији. Труде се да нам помогну око било каквих проблема, било да су приватни или везани за школу.

Никола Минчић изјавио је да га боравак мотивише да учи и подстиче да се залаже, док на Немању Мадића и његов начин учења и успехе у школи боравак, као и услови становања у Дому одлично утичу. Кармен Кнежевић из Босанског Шамца, матурант Гимназије „Светозар Марковић“, написала је јуна 1995. године: „Мислим да је смешно низати похвале једну за другом.

Знала сам да ће једног дана доћи крај и трудила сам се да Дом не заволим у превеликој мери јер људи тешко подносе растанке и губитке. Ипак, домске чари биле су много јаче од мог карактера“.

„Нијеово рећи да је Дом једна од најлепших ствари на свету. Да бимо схватили те чари треба га искористити. Чак и његове забране могу се претворити у забаву са добрым друштвом, које је врло лако пронаћи. Дом ће увек остати у мом срцу,“ – Никола Стојиљковић, 2011. године.

Дом као институција не само што нам омогућава похађање школе коју смо изабрали, већ и упознавање са интересантним људима и квалитетно проведено време.

Анђела Маринковић 17

Активности ученика нишских гимназија

Сви смо вредни

Гимназија „Бора Станковић“

Предузетништво

*19-20.9.2012. Београд

Одржано такмичење у предузетништву.

Тасић Марија освојила 2. место.

*5.12.2012. Лесковац

Одржано регионално такмичење Пословни изазови.

Аранђеловић Јован (III-4) освојио 1. место.

Еколошка секција - сарадња са Гете институтом

*29.10.2012.

- Посета предузећу за рециклажу у Електронској индустрији које прерађује електронски отпад.

- Посета предузећу у Житорађи за рециклажу пластичног отпада.

Библиотека, концерти

*25.10.2012.

- Одржана журка на којој је свирао школски бенд, а новац од улазница употребљен за куповину књига за школску библиотеку.

* Ученици су, у оквиру НИМУС-а организовано отишли на 14 концерата.

Пројекти, ACES пројекат "ACLICH ARVAY"

*12-18.11.2012.

Партнерска размена ; одлазак у Кишињев (Молдавија)

Психолошко-педагошка служба - у оквиру акције анорексија, булимија (Центар за девојке)

*9.12.2012.

Одлазак у Народно позориште.

Гледање представе „Добро тело“ .

Издвојила за штампу, Љиљана Марковић

Прва нишка гимназија „Стеван Сремац“

27. 9. 2012.

Свечана сала - обележавање **Дана европских језика**

5.11.2012. - учествовање филолошких одељења трећег и четвртог разреда у програму 38. Нишских музичких свечаности.

7. 11. 2012. - Синагога - Књижевно вече посвећено познатим српским песницима казивањем њухових стихова.

Музичка пратња хора „Константин“, гудачког квартета и групе „Варошани“.

23. 11. 2012. - Дан школе - Извођење представе на енглеском језику „Cat on a hot thin roof“.

Треба напоменути сарадњу са Студентским културним центром у остваривању пројекта школе. Деветоро ученика гимназије учествује у представи „Живи овде и сада“ која обједињује текстове мање познатих нишских писаца. Представа је имала премијеру у Нишу, јуна ове године на скупу библиотекара Србије. Затим су уследила успешна гостовања широм Србије, а крајем ове године представа ће бити изведена у сали нишког Народног позоришта.

Издвојио за штампу, Павле Лекић

Бог је створио човека јер је волео слушати греше

Дан европских језика

У месецу септембру, одржавају се бројне манифестације у част вина, грожђа, пива, знања, књиге, технике... Тако је, и овог септембра, традиционално обележен Европски дан језика и Светски дан туризма. Ова манифестација је почела да се обележава 2001. године у 47 држава и посебну пажњу посвећује учењу језика, а Светски дан туризма се одржава од 1970. године са циљем развијања свести међународне заједнице.

У нашем граду, у школи „Стеван Сремац“, у свечаној сали, 26. септембра од 16 до 19 часова, обележен је Европски дан језика и Светски дан туризма. Било је присутно много ђака и професора из других нишских школа. У сали су на штандовима презентовани језици одређених народа, не само кроз књиге и брошуре, већ и по специјалитетима из њихове кухиње, обележјима тих земаља, музике...

На штанду руског језика било је много посетилаца. Не знамо да ли је гужва била због књига руских класика, чувених руских „бабушки“ или због сласти руских капица којима смо били служени.

Са штанда енглеског језика, смешили су се постери музичких група, тих слатких 70их. Преко пута њега стављен је шпански језик, кога је представљао и младић обучен у шпанску традиционалну ношњу и чула се тиха музика тог поднебља. Ипак, најпосећенији штанд, са највећом гужвом, био је штанд нашег језика. Момак и четири девојке били су у српској народној ношњи и презентовали су нам бројне књиге наших суграђана као што су Стеван Сремац, Дис, Бора Станковић итд.

Ова манифестација нам је и овог пута ставила до знања да свуда важи изрека „Колико језика знаш, толико вредиш!“

Душан З. Вељковић 14

Кад хоћу, нађем начин...

Фестивал науке у Београду

И ове године, у периоду од 28.11. до 2.12., наша школа је учествовала на Фестивалу науке у Београду, који се одржао под sloganом "Нема теорије". Ово је шести фестивал по реду и наше пето учешће, ове године поставка је носила назив "Временском машином у госте Цару Константину". Наша школа је ове године добила знатно већи простор, сходно потребама, док је поставка била подељена на три целине:

- Представљање локалитета Медијана
- Техника мозаика
- Конзервација и прављење новца и накита.

У првом делу могли сте да доживите Медијану из IV века н.е. помоћу интерактивне презентације и наших кустоса обучених у римске тоге... Кустоси су занимљивом причом допуњавали читав утисак.

Други део је био посвећен мозацима и прављењу истих. Уз помоћ наших ученика који су објашњавали технике, материјале, подлоге и везива помоћу којих се ради, могли сте да се осетите као прави правцати римски Musivarius (ређач мозаика). Сваког дана се израђивао по један велики мозаик димензија 50x50cm, у чијој изради су наравно посетиоци учествовали уз благе сугестије и објашњења наших Musivariusa. Најмлађи посетиоци, а и они мало старији, могли су да направе свој мали мозаик од стиропорних коцкица и понесу га са собом.

Поред мозаика налазила се ковница новца и радионица за израду накита. У ковници се изливао константинов новац од гипса, који је касније позлаћиван златним прахом, такође новац је утискивани и на папир или прављен од глине... Радионица накита је неуморно израђивала накит из доба Константина за све посетиоце лепшег пола. Прављене су минђуше, наруквице и сл.

Ако је судити по речима посетилаца, наша поставка је била једна од најзанимљивијих и најпосећенијих, што због различитих радионица, што због атмосфере коју су учесници стварали. Посетиоци су били различитих старости од једне па све до сто једне године старости. Можемо да се похвалимо са четири велика мозаика, од чега је један са логоом Фестивала науке поклоњен фестивалу, са више од хиљаду направљених малих мозаика и сигурно још више направљених комплета накита и новчића!

Важно за напоменути, јесте да је екипа наших учесника била врло дружељубива те је склопила многа пријатељства, а између остalog са колегама из: Пожаревца, Пожеге и Хума. Такође пар чланова екипе је показало изузетан такмичарски дух, те су на поставци НИС-а, у једној од њихових игри, однели прво место и добили фотоапарате!

Наравно, ништа од овог не би успело, без добро уиграног тима, предвођеног координатором Проф. Душицом Миљковић, у саставу: Сара Милановић, Миња Игњатовић, Мина Милованчевић, Немања Миловановић, Лазар Илић, Давид Илић, Петар Николић, Исидора Јовановић, Драгана Костић, Ивана Јевтић, Теодора Стаменковић, Александар Арсић, Михајло Савић, Милица Јовановић, Лука Стјковић, Раствко Петровић, Јована Тодоровић и Катарина Зејноловић.

Лазар Илић II-4

Вождови дани

Задатак нашег постојања на земљи је оставити је у бољем стању него што смо је затекли.

Још једни Вождови дани су за нама! Све је протекло успешно....

На акцији су учествовала 62 екипе из 20 различитих одреда како из Србије, тако и из Црне Горе, Македоније и Велике Британије. Број наших најмлађих учесника, полетараца и пчелица, ове године био је већи од 100 и сви они су успешно савладали вештину „научник“ уз пуно игре, занимљивих експеримената и осмеха, а захваљујући нашој школи.

У петак увече, „Улицу пријатељства“ отврило је црквено играчко друштво „Бранко“ сплетом игара из старог Ниша. Потом смо имали прилику да сазнамо нешто ново о крајевима из којих долазе наши гости, као и великом труду и љубави који су годинама улагани у рад сваког одреда. Било је ту живописних народних ношњи, изворних народних песама, импровизованих и креативних скочева, укусне домаће хране, као и велики број фотографија са извиђачких активности. Сви су се максимално потрудили да нам у најлепшем светлу представе све оно по чему је њихов крај познат. Након што је одиграла неколико кола, раздрагана дружина се упутила ка спаваонама на починак.

Субота је почела испрва поспаним шушкањем, али је то убрзо прерасло у хиперактивну грају која је одјекивала далеко изван дворишта Вождove школе. Акцију је отворио заменик старешине савеза извиђача Србије а певале су се и све 4 химне присутних нација. Након отварања млађи извиђачи и планинке кренули су пут Тврђаве и кеја крај Нишаве где су све до ручка тестирали своје извиђачке и спортске способности. Старији извиђачи и планинке су врло брзо завршили своје задатке у парку Чайр, иако се време тога дана трудило да омета наше активности. Након ручка, старији извиђачи и планинке су нам приредили изузетно напето, али занимљиво надметање у надвлачењу канапа. До самог поласка на базен, школом је одјекивала песма, смех и звуци раздрагане јурњаве по ходницима.

Базен је за већину учесника најзанимљивији и најузбудљивији део Вождова дана. Сваку изрођену флашу, сваки завеслај и сваки скок са трибина је пратило гласно навијање и снажна подршка, али и срдачни смех за оне мало мање спретне екипе. Све дисциплине су протекле у најбољем реду, а и неки рекорди су вероватно оборени.

После базена сви су били преморени, али нису клонули духом, јер пратећи извиђачки мото били су спремни, спремни за добру забаву. Дружења никада доста! Ходницима су одјекивали звуци гитаре, тихог певашења, кикотања и звонких гласова до касно у ноћ.

Јутро је све дочекало у неизвесности. Прве бодовне листе, постављене још претходног дана су биле поприлично изједначене, па су сви нестрпљиво очекивали 10 сати, када је затварање требало да почне. Наши учесници и чланови показали су своје златно срце давши добровољно крв, па су им примерено томе додељене медаље.

На затварању су подељене бројне награде за сав труđ и напор који су учесници уложили како би наши Вождови дани и ове године били величанствени.

Потом је дошао тренутак који су сви нестрпљиво очекивали: проглашење победника.

Пласман је изгледао овако:

1. Одред извиђача „Ђорђе Симеоновић“- Зајечар
2. Одред извиђача „Радомир Јовановић Чоче“- Бор
3. Одред извиђача „Васа Чарапић“- Београд

На реченицу старешине акције: „До следеће акције, вольно!“ приближно 500 грла је повикало: „Здраво!“ и сви су већ унапред почели да маштају о следећој години.

Илија Илић III-1

Станко и Јанко на олимпијади!

Вратили се кући са бронзом и битном похвалом

Станислав Тодоровић и Јанко Ранђеловић, ученици 1/8 наше школе учествовали су на Међународној јуниорској научној олимпијади у Ирану (од 1. до 10. децембра). Станислав је освојио бронзану медаљу, а Јанко је добио похвалу. У нашем интервјуу смо сазнали о боравку, такмичењу, припремама и целокупном искуству у Ирану ових изузетно успешних ученика наше школе.

Гроги: Како је изгледало такмичење?

" На такмичењу је учествовало 30 тимова из различитих земаља. Нашу земљу smo представљали нас двојица са још четворо гимназијалаца из Србије. Такмичење се састојало из три дела:

У првом делу смо радили тест од тридесет задатака. Други део је био теоријски и ту смо решавали три проблема, по један из физике, хемије и биологије. И трећи је био практични део који се састојао из експеримената" — објашњава Станислав.

Гроги: Да ли је било тешко и шта вам је представљало највећи проблем?

"Није било нарочито тешко, али у односу на претходне олимпијаде, ова је била тежа. Најтежи је био први део са тестом. Посебно су били тешки задаци из хемије. Времена је било заиста мало, па неке задатке нисмо стигли ни да урадимо. Такође су се поткрадле неке грешке у преводу са енглеског на српски, па нам је то доста отежало рад."

Гроги: Какав је био боравак и сам Иран?

"Боравак није био лош, били смо смештени у једном студентском дому, заједно са осталим такмичарима. Сам смештај није био ништа посебно, али је цело искуство било лепо. Иран је земља за коју не важе предрасуде да су људи терористи и да је ситуација лоша. Напротив, људи су пријатни и гостољубиви. Од Ирана нисмо видели много, јер је времена за обиласак било мало. Карактеристично за ову земљу је то што им је већина оброка од пиринача и што се неке жене шетају улицама обучене скроз у црне мантије, а мараме на главама су им обавезне"- прича Јанко.

Гроги: Да ли сте стекли нове пријатеље на такмичењу?

"Један од циљева организатора је управо да се деца из различитих делова света упознају. Дружили смо се са такмичарима из Хрватске, Ирске, Јужноафричке Републике, Нигерије, Кувајта, Русије..."

Гроги: Постигли сте невероватне успехе, обојица, па нам реците колико је заиста времена, труда и жеље требало да се уложи у ово?

"Спремали смо се јако дуго. Пре саме олимпијаде морали смо да прођемо кроз низ других нивоа такмичења. Остварили смо успехе на општинском, окружном и републичком такмичењу, а онда смо се пласирали на изборном у првих осам и после прошли квалификације. Сам рад је јако битан и пресудан. Морали смо много да се спремамо и да знамо градиво из основне и средње школе."

Гроги: Какви су ваши планови у будућности?

"Наставићемо да се такмичимо, и да остварујемо још боље резултате на међународним такмичењима."

Часопис Гргоги честита овим ученицима специјалног математичког одељења на одличним успехима и жели им пуно среће на новим такмичењима.

Љиљана Тасић 18

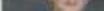
НА УПРАВО ЗАВРШЕНОЈ МЕЂУНАРОДНОЈ ОЛИМПИЈАДИ ИЗ ПРИРОДНИХ НАУКА НИШКИ
ГИМНАЗИЈАЦИ ОСТАВАРИЛИ ЗАПАЖЕНЕ РЕЗУЛТАТЕ

СТАНИСЛАВУ БРОНЗА, ДАНКУ ПОХВАЛА

ОАНКУ ПОХВАДАТЬ

— «Літературні відмінки», на Міжнародній діяльності Талановитої та працьознавчої школи у Ірані освоєю бранчеву майданчику!

Негоє, для цієї заходів якого Раніческий се у відповідь зробив талантливий вірш са поезією:

Славянин Тородорски, ученик проф. Радоша Глигоричевића - математичког доктора Петарка "Светог Јована Марковића" у Нишу, осни

Интервју са Весном Петковић

Разговор је души посластица - Његош

Гроѓи: Колико дugo радите у овој школи?

У овој школи радим већ шест година.

Гроѓи: Да ли Вас овај посао испуњава?

Да, радујем се сваком дану проведеном у предавању и преношењу знања својим ученицима.

Гроѓи: Шта замерате себи у образовању?

Да опет могу да бирам, не бих ништа променила. Сматрам да сам све урадила онако како сам замислила.

Гроѓи: Због чега сте се определили за биологију?

Мислим да је биологија веома занимљива наука и одувек ме је привлачила. Свиђа ми се што, ма колико дugo радим овај посао, увек могу још нешто ново да научим.

Гроѓи: Да ли сте задовољни начином на који је Ваш предмет прихваћен у нашој школи у односу на друге?

Биологији је у овој школи посвећено доста пажње. Имамо свој кабинет који је пун инструмената који олакшавају учење ученицима, а мени предавање. Задовољна сам начином на који је прихваћена и драго ми је што радим у овој школи.

Гроѓи: Познати сте као професор који има веома добар однос са ученицима. Колико Вам је то битно?

Сматрам да је важно имати добар и коректан однос с ученицима и мислим да то и њима и мени помаже у раду и учењу. Такође, на одморима волим да проводим време с вама, ви сте млади и пуни живота и улепшавате ми сваки дан.

Гроѓи: Шта мислите о данашњим гимназијалцима?

Исувише олако схватију неке ствари и не проводе довољно времена за књигом

Блиц питања

неспесни да ће им управо она бити потребна како би успели да остваре све што желе. Неким ученицима је потребно више кућног васпитања, не поштују довољно професоре и уништавају инвентар школе.

Гроби: Са којим професорима сте у најбољим односима?

Са скоро свим професорима имам коректне односе, али има неких с којима волим да се дружим и ван школе, као што су Наталија Милићевић, Душица Тошић-Милојковић, Јелена Ђорђевић, Весна Гајић и професорка физике Драгана.

Гроби: Који део биологије Вам је најзанимљивији?

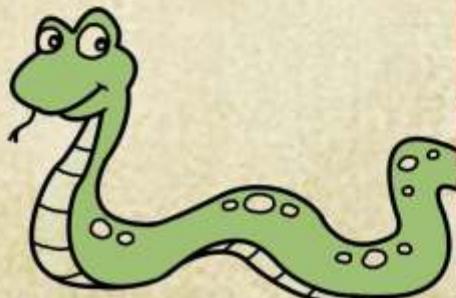
Волим генетику, молекуларну биологију и микробиологију. Никад ми није досадно да слушам или читам о томе.

Гроби: Да ли имате неку идеју која би нашу школу учинила још бољом?

Изглед школе је све бољи, али мислим да је градиво превише обимно и да га треба смањити. Ученици постају преоптерећени градивом и понекад и угрожавају своје здравље због тога.

Гроби: Савет ученицима ове школе.

Више се трудите и учите, јер ће вам сигурно то бити потребно у животу!

Гроби: Омиљени фильм

Коса.

Гроби: Којој књизи се увек враћате?

Свака књига је подједнако вредна и добра на свој начин.

Гроби: Како проводите слободно време?

Мало вежбам, шетам, а увек сам за добру књигу и дружење са људима које волим.

Гроби: Да не предајете биологију, шта бисте волели да предајете?

Физику.

Гроби: Највећи порок

Храна и слаткиши, поготово чоколада.

Теодора Чогурић III2

Земља излазећег Сунца

Јапан је острвска држава и обухвата око шест хиљада острва. По уређењу је царевина, а главни град је Токио. Оно што издваја ову државу од масе других је њена култура и обичаји који се поштују стотинама година уназад.

Пуно име Јапана је Нихон Но Коку што у преводу значи "Земља где излази Сунце", и то је разлог свима познатог надимка ове државе. Јапан је то име добио у част Богињи Сунца Аматерасу Омиками. Чисто јапанско име ове земље је Јамато, међутим, како је време пролазило, тако је име застарело и данас се скоро и не користи. Марко Поло је евидентирао Јапан као Ципангу, што је и његов први назив од кога се касније узимао део по део како би се добило име које се данас користи. Острва Јапана су, према Шинто веровању, настала од првих Богова који су добили много деце и у њихову част створили мала острва. Верује се и да је универзум одувек постојао као уљевито, трском покривено море. Једног дана се то море поделило на небо, земљу, море и "Jomi cu kuni" - земљу мрака.

Једно од главних обележја Јапана је црвена боја. Она се добија од природне боје, пигмента цинабар који се вади као минерал. Ова боја је уско повезана са неколико божанстава у шинтоизму, и статуе ових божанстава често носе црвену одећу или су обојене у црвено. Према јапанском народном веровању, црвена боја се користи за пртеривање демона и болести и постоје многи ритуали за пртеривање истих ради заштите од злих сила, болести, смртности деце, неплодности и слично. Постоје многе традиционалне нијансе црвене и свака има своје име и користи се у другачије сврхе. На пример, у највећој древној грађевини, храму Хориуји, користи се боја шавранике које се takoђе користила као кармин и руменило за даме са двора, а нијанса између наранџасте и црвене може се уочити на специфичним лампама које подсећају на мале храмове и постављене су дуж неких улица. Света места, као што су чувене капије тори, офорбана су у црвену боју- да отерају зле силе и демоне. Сматра се да ова капија дели наш свет и свет духовна. Значење нежно црвене боје на мостовима је да се, при преласку са једне обале на другу, као из једног живота у други, прелазе само просперитет и срећа, а зле силе остају на другој страни.

Јапанско писмо садржи знакове и самим тим је свако јапанско име представљено њима. Због тога је веома лако фалсификовати потписе и, да би се то спречило, морали су да осмисле начин потписивања породица, без страха да ће неко злоупотребити њихов потпис.

Тада се јавила потреба за ханком, печатом породица. Свака породица у Јапану има свој јединствени печат који користе уместо потписа. Њега не може нико да скопира, па су тако породице заштићене од злоупотребе потписа. Пошто је значај докумената које треба потписати различит, разликују се три врсте ханка- за кратке потписе, ситне новчане трансакције и велике куповине.

Од свих националних ношњи на свету, кимоно је сигурно најпрепознатљивија. То је одора са оковратником широких рукава који падају и носи се са левом страном преклопљеном преко десне, са декоративним појасом који се назива оби и он се везује на леђима. Уз кимоно се носи посебна врста дрвених сандала која се зову гета и чарапе са одвојеним палцем- таби. Чешће ћете видети жене у кимону, јер он наглашава лепоту женске фигуре, чак је и улепшава ако није перфектна. Данас се ова носња ређе носи, јер је свилени кимоно доста скуп, а и кретање у њему је отежано. У Јапану се новогодишњи период сматра најважнијим делом године и веома слављен празник Кагами Бираки се поклапа са овим периодом, прославља се обично у другу суботу или недељу јануара. Овај термин има различита значења. Буквалан превод за Кагами је огледало, а Бираки значи отварање, тако да се израз преводи као "Отварање или буђење огледала". На овај дан се ломи округли кекс од пиринча који симболизује огледало. Према легенди, први Бог, Изанаги, био је усамљен и једном приликом, док се купао, због превелике жеље за друштвом, из његове одеће и делова тела настали су мали Богови, од којих је налепша била Аматерасу Омиками – "небески сјајни ками", богиња Сунца. Она се, након свађе са братом, сакрила у пећину и тада је нестало Сунце. Да би је натерали да изађе, њена браћа и сестре су испред пећине ставили сјајан накит. Радознала Аматерасу изашла је из пећине и тада је први пут угледала свој одраз у окружном огледалу које су ставили испред ње. Док се чудила својој лепоти, они су заувек затворили пећину, а огледало и накит постаће симболи њене небеске моћи. За време зимске краткодневнице, када сунце стоји, слави се њен излазак из пећине и дан када се Сунце заувек вратило на Земљу.

Ако нисте чули за ове обичаје, знам за шта сигурно јесте- саке! Саке на јапанском значи алкохол и тако се називало познато јапанско пиће од пиринча. У почетку, привилегију конзумирања овог специфичног пића имали су само јапански великаши, али временом, дозволу за коришћење добили су и обични грађани. По закону, само они који имају преко двадесет година могу легално да га пију. Саке је пиће које је постало свакодневница јапанског народа, али је познато и шире, па у њему уживају и људи широм света.

Један од главних обележја јапанске културе и нешто чему се многи диве су самураји. Они су настали током владавине шогуна, тадашњих владара за чије време су цареви изгубили утицај. Шогуни су били део Јапана све до модерног времена. За време владавине Камакуре, првог шогуна, у Јапану се развио феудализам. То је период јачања положаја и моћи самураја као и усавршавање зен будизма и додавање медитације као врсту истог. Временом самураји су имали све већи положај и привилегије, на пример само је њима било дозвољено да носе два мача. Међутим, владавина трећег шогуна представљала је мирно време, па су многи самураји изгубили функцију и продавали своје оружје како би купили куће и мирно живели. Зато се број самураја знатно смањио. Самураји су били симбол мирноће и сигурности. Ратовали су сједињени с мачем и савладали су технику зена толико да их готово нико није могао победити. Нису се плашили смрти. Били су научени да, пре сваког рата, буду сигурни да ће умрети, јер ће само тако победити страх. Занимљиво је то да су они желели да умру часно, тако да не оставе никакву мрљу. Самураји су увек при руци имали tanto, кратки нож и два мача. tanto нож се користио приликом самоубиства. Када би сматрао да више није користан, он би на специфичан начин искористио нож на свом stomaku и после пар секунди би умро. Данас се убисва tanto осуђују само ако је оштрица на горе, јер судија тада зна да постоји јасна мотивација за убиство. Мач самураја био је најбитније оружје. У изради, свакога дана морао се прати светом водом, а израда би трајала и по неколико недеља. Самурају су била дозвољена два мача- кратки, вакизashi и дуги, катана. Циљ ова два мача је да служе свом господару, али их је ретко ко користио истовремено.

Ово је само делић разноврсних јапанских обичаја и потребно је много више страница како бисмо макар мало могли да вам представимо специфична обележја ове државе. Јапан је данас држава технолошког развића, али оно што заиста изазива дивљење је његова величанствена култура, која се издваја од других по својом специфичношћу и јединственошћу.

Церјанска пећина

Церјанска пећина се налази на око 15 километара северно од Ниша надомак села Церје. Настала је пре нешто више од 2 милиона година, али није до краја истражена. До сада је истражено око 6 километара, што је сврстава у најдуже српске пећине. Неприступачна је и без уређених стаза, па зато није постала предмет туристичких посета.

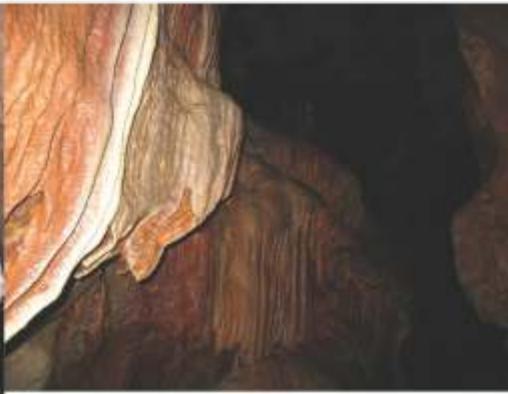
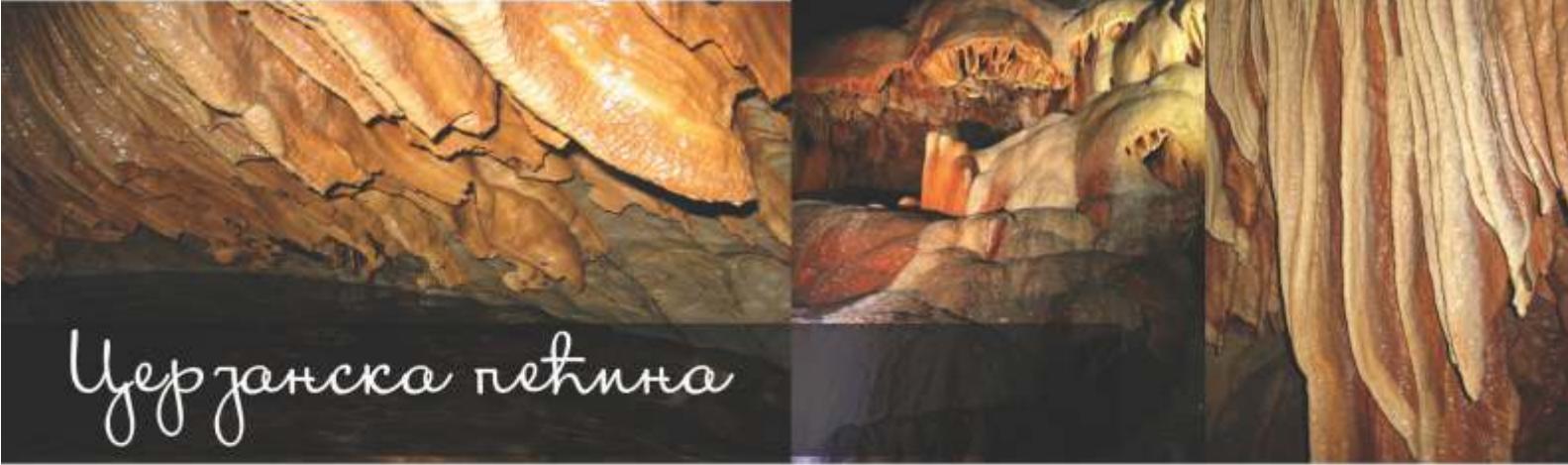
Дана 30.11.2012. четврочлана екипа удружења "Forest Green" (Никола, Милош, Далибор и Милан) са водичима из Дирекције за изградњу града Ниша, обишла је Церјанскую пећину у нади да ће се на најбољи начин упознati са њом, видети све њене чаре и направити за наредни период неке планове за истраживање познатог дела пећине што се тиче биолошких анализа воде и живог света у њој. Сам улазак у пећину представља својеврсну мистерију. До предивног подземног света, који је стварала стрпљива рука природе, води нас пут преко Да Винчијевог моста. Стрмим уским степеницама улазимо у утробу земље и наилазимо на прву препреку, на уску и јако стрму путању. Мрак, тишина и непознато. Таман кад помислиш да смо савладали ову препреку наилазимо на мини језеро дубине око једног метра. Пут се наставља ка дворани која је испуњена хладном водом. И даље газимо по води а око нас су слепи мишеви. Након ових препрека долазимо до предивне дворане у којој можемо видети фасцинантан пећински накит, сталактите и сталагмите, али и хеликтите, уникатни пећински корал. Схватамо да се труд исплатио.

Хеликтити се простиру супротно законима земљине теже, као наелектрисана коса, што их и чини тако посебним. Како улазимо дубље у пећину, тако откривамо њене несвакидашње чари. Пећински накит, кристални цветови, су јединствени и права реткост. Наилазимо на још једно језеро после кога се зидови таванице спуштају на само пола метра висине где једино може да се прође пузећи. Након тога, поново излазимо на ширину, где нас одушевљавају зидови који су састављени од црног кречњака и таласасте драперије, које делују нестварно.

Наизменично се смењују ходници и дворане висине од само пола до 30 метара. Температура у пећини је око 11 степени. Са плафона капље вода. Један део пута је толико узак да се једва провлачимо. Погледом упијамо сву ту лепоту која делује нестварно и имагинарно. Таман кад помислиш да је то то, и да смо све видели, наилазимо на дворану у којој не знајући одкад излази неколико млаzeva бистре, чисте и питке воде. Она излази из црвених, кречњачких стена. Вода одатле тече не путем којим смо дошли, иако је и он под водом, него у супротном смеру дубље у пећину. Схватамо да је ово само делић мистерије подземног света.

После пређена 2 километра и проведена 4 сата у пећини, крећемо назад истим путем. Још једном посматрамо све дивне пећинске украсе. Слике говоре више од хиљаду речи.

Милан Драгановић I6

Четрнаesti број „ГроГија”, часописа ученика и професора Гимназије „Светозар Марковић”, који је објављен пред крај прошле школске године, представљен је у четвртак, 20. септембра 2012. у 19,30 часова, у малој сали НКЦ-а.

Промоцију је водила Стана Динић Скочајић, уредница Књижевног програма НКЦ-а, која је рекла да је ученике и професоре ове гимназије извела на сцену зато што као уредница сматра да овакав рад који се одвија паралелно са редовним школским обавезама, заиста заслужује поштовање и промоцију. Присутнима се обратила и Бојана Симовић, директорка Нишког културног центра, напоменувши да јој је драго што баш овим програмом отпочиње свој рад у овој установи, јер долази из просвете и разуме сва настојања својих колега професора, али и ученика, да школски живот учине богатијим и лепшим.

О раду часописа говорили су Павле Ранђеловић, као бивши ученик и технички уредник, Маша Ђорђевић, уредница, затим Александра Недељковић, Софија Павковић и Наталија Радосављевић, техничка уредница. Они су се захвалили свима што су дошли у толиком броју и што су желели да чују нешто о труду и раду који се улаже све више из године у годину.

Ученици су за ту прилику спремили музички и драмски програм који је наишао на веома топао пријем публике. Наступили су између осталих, новоформирани бенд Колосек и хор Гимназијалке.

Програм промоције часописа Гроги осмислила је Милена Јовановић, професорка српског језика, уз помоћ својих колегиница Ане Младеновић и Јасмине Живковић. Изванредни, музички део програма осмислила је професорка Радија Шпановић.

Александра Недељковић III-2

Екскурзија од А до Џ

А - Аустрија: држава у коју смо сви хтели да идемо, а једина у коју нисмо отишли

Б - Братислава: град у коме ничега нема сем једне Шила продавнице коју су само ретки заобишли

В - Владин кревет испод кога смо сви крили алк.. Овај, патофне!

Г - Голуб... Има их свуда.

Д - Депозит: једини новац који смо вратили... И то не сви.

Ђ - Ђаци: све што ми нисмо били.

С - Економска криза због свих купљених ци... ципелица у тобако шопу.

Ж - Журка, или је бар то требало да представља вече у дискотеци уз један грatis сок од дине

З - звук четворке из владања- "Зовите ми Нађу!"

И - истраживање туђих соба

Ј - Јегер: пут до успеха- прозора

К - Крими рад: хит екскурзије

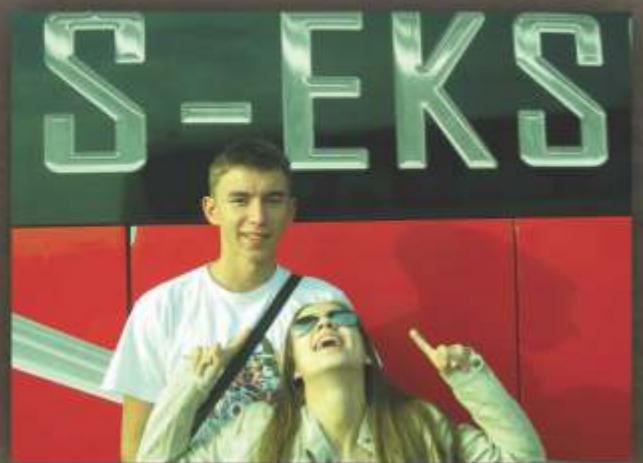
Л - лом који се увек колективно направи

Љ - Љубаз: где год се окренеш видиш неки

Будимпешта

Ј. Хајдн
Б. Сметана
А. Дворжак
А. Муха
J. Менцел
Р.М. Рилке
М. Форман
J. Неруда
Б. Немцова
J. Шкворецки
К. Чапек
Б. Храбал
J. Сајферт
Ф. Кафка
М. Кундера
В. Хавел
Р. Штраус
В.А. Моцарт
Г. Малер
Г. Климт
О. Кокошка
П. Хандке
Е. Јелинек
Р.М. Рилке
Ф. Лист
Ш. Петефи
E. Ади
И. Кертес
Братислава

К
а
р
л
о
в
е
В
а
р
и

 - нарушавање мира и тишине у хотелима

 - њиве: где год се окренеш видиш неку

 - обезбеђење у Прагу које је било у стилу Pitbull-a, Mr. Worldwide

 - пегла за косу: ствар која покреће цео хотел на ноге када се остави укључена у празној соби

 - ручак: све смо видели само ручак нисмо

 - синтисајзер поред кога се налази купка у коферу. АКО МЕ РАЗУМЕШ! (III2)

 - Тихи сати свима добро познати

 - ћутање: ћути се само док се крије од професора

 - украдено је све што помислиш да си изгубио

 - филозофија: знање из овог предмета послужило нам је на екскурзији (небо је плаво, трава је зелена. Куцање на вратима је знак да неко долази.)

 - хистерија: питајте професоре чему такви напади

 - цене које су нам деловале као јефтине, јер нију биле у

еврима

 - чешко пиво: речи су сувишне

 - јабе смо устајали рано кад на време никад нисмо кренули

Сајам књига

Кад неку књигу читају милиони, и кад из њихових глава испарају драгоцене емоције, можемо замислiti и каква се и колика се енергија ствара у васиони.

(М. Бећковић)

Ученици Гимназије „Светозар Марковић“ посетили су 25. октобра 57. сајам књига у Београду. Пети дан сајма је обележен као традиционални „Школски дан“ који је отворио министар просвете Жарко Обрадовић. На сајму су учествовали наши најпознатији издавачи: Службени гласник, Геополитика, Лагуна, Чаробна књига...

Гости петог дана били су углавном писци за младе: Урош Петровић, Љубивоје Ршумовић, Дерн Алексић и многи други. Додељене су и награде у категоријама најбоља књига за децу, најбољи издавач, најбољи издавачки подухват и најлепша књига. Ученици III разреда Гимназије „Светозар Марковић“ учествовали су у квизу „Здраво Европо“ који је одржан у склопу сајма. Екипе „Грешка“ и „Голубари“ су представљале нишку гимназију у овом квизу. „Голубари“ су победили екипу „Грешке“ резултатом 20:15. Ученике наше гимназије предводио је професор Зоран Филиповић.

Имена учесника квиза наше школе: Илић Илија, Раковић Маријана, Станковић Душан.

Игњатовић Матеја и Стојковић Маријана II4

Швајцарска

Швајцарска, мала, модерна, држава у срцу Алпа, са најјачим банкама на свету и најразвијенијом економијом на свету. Ова држава је организована у свега двадесет и шест кантонова, а сваки кантон представља једну малу област у држави или већи град. Сваки кантон има свој званични језик (Немачки, Француски, Италијански или Реторомански), заставу, главни град кантона и регистарску ознаку.

Аплензеллер, немачки кантон, на северу Швајцарске познат по месту Аплензелл у коме се производи најбоље швајцарско пиво, а једно од села које се налази у близини је и Троген, село у коме сам ја био.

То је први већи град после немачке границе. Познат је по томе што се у самом центру града у великој католичкој цркви налази прво црквено звono које је стигло у тадашњу Швајцарску из Рима. Црква је, по католичком стилу, веома лепо и богато украшена, а свуда око ње се налазе мале, бајковите кућице са много прозора завучене по још неасфалтираним улицама. Рај за очи, као да је неко узео град из бајке и пренео га у подножје Алпа. У граду се може видети и пар споменика чувеном Вадијану, који је, по легенди, спасао град од напада медведа. Цео град га цени! Баш због толиког поштовања према њему око његовог највећег споменика у Санкт Галену можете купити најбољи, најсмрдљивији и најукуснији швајцарски сир.

Наравно, није цела Швајцарска бајка, у највећем граду Швајцарске, Цириху није тако. Подељен је на два дела, на стари, бајковити Цирих, и на нови, модерни Цирих. Ту поделу врши река која се улива у велико, лепо и топло циришко језеро.

Сигурно сте чули за изреку "Тачан к'о швајцарски сат!". Е па, та изрека је настала због непогрешивих швајцарских сатова. Најпознатији град за сатове је Сцхафхаусен. То је мали град који је познат и по мачевању! На врху брда у Сцхафхаусену се налази дворац у коме се сваког месеца одржава турнир у мачевању, а сваког дана сте у прилици да видите како се вежба мачевање, па чак и да Ви пробате да се мачујете. Осим тога што можете да купите тамо један од најбољих и најпознатијих сатова на свету, уз најбоље верзије можете добити гаранцију на више од сто година, а наравно добићете и флашу чувеног вина које се узгаја у башти Сцхафхаусенског дворца!

Матеја Игњатовић II-4

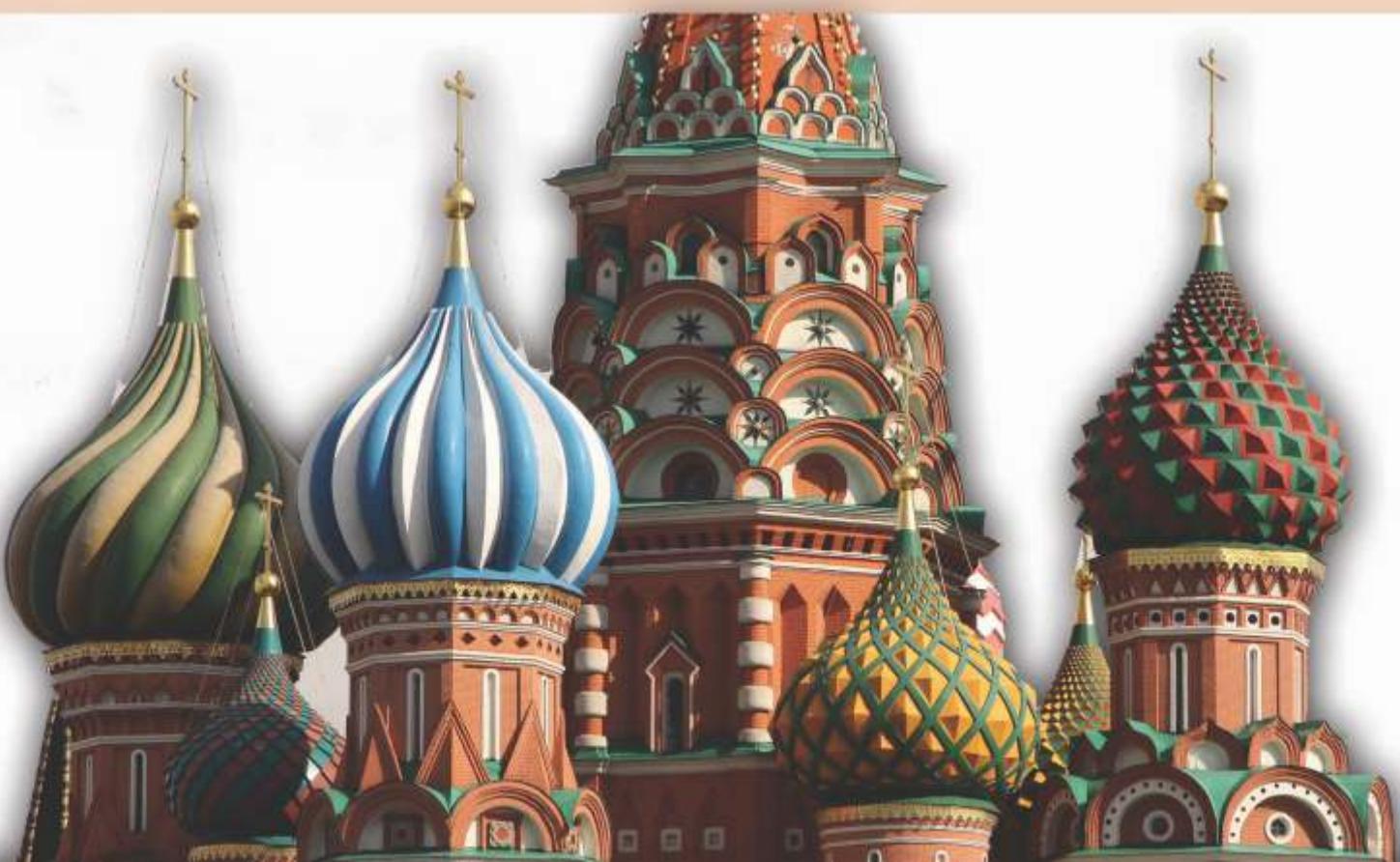

Москва

Москва се сматра градом са највећим контрастом на свету. Дању је прелеп историјски град са много велелепних грађевина, а ноћу влада познати московски ноћни живот где је провод увек загарантован. Познати град није одувек био престоница Русије. Москва је први пут споменута 1147. године и тада је још увек била веома мала. Временом, град сешири, граде се грађевине и бедеми око њега и он постаје све цењенији. Међутим, тек након доласка династије Рурик она постаје главни град. Инвазија Татара уништава овај град до темеља и он бива обновљен тек за време Михаила Ивановича Романова. Међутим, Петар Велики проглашава Санкт Петерсбург главним градом и Москва као престоница се враћа тек завреме Лењина, а након распада Совјетског Савеза остаје главни град Русије. Назив је добила по реци Москви која протиче кроз њу. Она је федерални град и садржи десет општина. За ово величанствено место које се само једном може наћи, може се рећи да је Град на пет мора, јер се свим рекама може доћи до вода које окружују Русију.

Сваке године, првог викенда у септембру, Москва слави свој рођендан. Ове године напунила је 865. годину. Ово је празник не само града, већ и целе државе. Едукација је веома битна у овом граду и постоји око четири хиљаде библиотека и шездесет универзитета, од којих је најпознатији Ломондо. Године 1862. основана је московска библиотека која је данас највећа библиотека у Европи. У близини Москве налази се институт за нуклеарна истраживања у коме је развијен први нуклеарни реактор на свету.

Транспорт људи у Граду на пет мора је разноврстан, али најзанимљивији је метро који је направљен 1935. године и дуг је око деведесет километара. У Москви постоји чак пет аеродрома. Становницима је јако битна чистота града и то доказује чињеница да у њему постоји деведесет шест предивно срећених и чистих паркова, а зелених површина укупно има око 450 квадратних километара. Москва је специфична и јединствена, али да бисте живели у њој, морате знати да све има своју цену, јер она је два пута у последњих пар година проглашена најскупљим градом за живот. У њој живи највише милионера на свету, превазиша је и чак Њујорк који је годинама водио. Велику пажњу новинара привлачи позната московска агенција зvana Алиби која је задужена за смишљање алибија сваког ко је спреман да плати позамашну суму новца. Новинари су, спровођењем разних анкета, сазнали да најчешће позиве добијају од неверних брачних другова којима треба идеја за константне изговоре и потпитања њихових супружника.

Ако планирате да посетите Москву, никако не заборавите да обиђете Црвени трг који се сматра срцем целе Русије, а у њему и цркву Василија Блаженог, као и трговачки центар Гум, где се налази велики број дизајнерских радњи и који је један од најлепше срећених. Најпознатије московско обележје је Кремљ, са прелепим црквама унутар дворишта, као и Оружаном палатом и ризницом унутар самог Кремља. Уколико се уморите од шетње, ту је нашироко познат Большој театар (карте се купују данима, некад и недељама и месецима унапред). Од музеја најпознатији су Пушкински, Историјски и Војни музеј. Највиша црква на свету, храм Христа Спаситеља одушевиће све својом грациозношћу. Занимљиво је да постоји седам грађевина у Москви које изгледају исто- два хотела, две приватне и две пословне зграде и универзитет. Због тога назване су Седам Сестара. Останкино кула је највећа телевизијска кула и има 3544 степеника. Сваке године се организује такмичење у прелажењу тих степеница, а досадашњи рекорд је дванаест минута. Оно што се takoђе не виђа често и што свакако треба посетити је острво на коме се налази бивша фабрика чоколаде Црвени октобар, која је данас уточиште за све оне који воле кафиће и мале и интимне галерије.

Ово је град са најбурнијим ноћним животом у Европи. Обилује ресторанима, клубовима, баровима, дискотекама... Сваке недеље, Москва је домаћин неког светског ди ћеја. Музика у овом граду је разноврсна и не сумњајте да се нећете добро провести. Ту се налазе највеће дискотеке на свету, и највише их је око Тверске улице, која је уједно и главна трговачка улица у граду.

Њујорк

Њујорк... Центар моде, политике, вртлог живота... Центар света. Град који је познат по много чему, град у који људи долазе како би пронашли себе, како би остварили своје снове.

Овог лета и мени се пружила прилика да га посетим, па ето и да вам опишем како сам се провела. Како сам аутобусом прилазила Менхетну, тако је и узбуђење у мени расло. Када смо коначно ушли у тунел, знала сам да ће први поглед на град бити невероватан. Како смо крочили на тло града, тако је мени срце буквално стало. Сваки пут када присетим првог погледа на тај чаробни град мислима се вратим назад да осетим ту атмосферу. Жути такси нас је одвео до хотела. Поглед из таксија био је неописив, пролазили смо поред разних небодера које сам често виђала у филмовима. Сваки дан надаље био је сличан. Устајање у рану зору, повратак касно у ноћ и тако непрекидно. Најснажнији утисак на мене је дефинитивно оставила Пета авенија. Кретање у маси људи од којих многи јуре, док неки лагано шетају испијајући своју кафу и тражећи нове крпице. Лагана шетња градом док са једне стране пред нас пролази на стотине таксија и лимузина, док се са друге стране нижу бескрајни редови најпознатијих модних брендова. Како одолети? Пут даље води ка Централ парку, најпознатијем и најлепшем парку на свету. Док полако шетамо, око нас људи певају и свирају, сликају, читају књиге, или једноставно седе и уживају у погледу, опуштају се у тишини и зеленилу природе. Најспектакуларнији је ипак Таймс Сквер. Сваке ноћи одлазили смо тамо, не могавши да се нагледамо свега што он нуди. Рефлектори и рекламе чинили су да се осећамо као да је увек дан. Радње су увек отворене, шопингује се током целе ноћи. Лако смо се губили у времену, мислећи да је тек девет сати, не схватијући да је већ два после поноћи. Током боравка у Њујорку обишла сам разне атракције – видела Кип слободе, попела се на Емпајр, обишла разне локације, места и хотела где су снимане познате серије.

Време које сам провела у овом граду остаће ми у најлепшем сећању. Надам се да ћу га некад поново видети и дуже боравити у њему. И шта још да кажем... Остало ми је срце у Њујорку.

Одувек сам волео да путујем. Имао сам велику жељу да посетим неку далеку земљу. Желео сам да видим нешто ново, нешто што нисам видео до сада, доживим нешто другачије од онога што могу да доживим овде.

Овог лета добио сам прилику да посетим Њујорк. Све оно што сам доживео, заувек ћу памтити. Од првих тренутака, који су ми деловали нестварно, па до повратка, све је било као што сам замишљао. Чим сам изашао са аеродрома, видео сам много аутомобила и људи. Тек тада сам схватио да сам заиста у Њујорку. После дугог пута, нашао сам се на месту на каквом до тада нисам био. Ово је велики град, овде живе људи различите националности, који су донели другачије животне изборе. Без обзира на то, сви се међусобно поштују. Свако живи свој живот. Нико не обраћа пажњу на оно што други раде. Међутим, ако неко замоли за помоћ, увек је добије. Људи су увек спремни да помогну. Ово је жив град који никад не спава. Тамо никада не може да буде досадно. Постоји понешто за сваког. Тајмс Сквер који је увек бучан или Централ Парк за дуге и опуштајуће шетње. Свако може да ради оно што воли. У овоме граду налази се све што пожелимо. Има дугих мостова који спајају различите делове града. Широке улице пуне су 24 сата. Високе зграде, осветљени излози – све то употребује слику Њујорка. Менхетн је његов најзначајнији део. То је центар свих збивања. Тајмс Сквер је као у филму, препун реклама које бљеште.

Поред Њујорка, посетио сам и Флориду. Тамо су ме дочекале широке плаже, топло и чисто море и врло високе температуре. У Вашингтону сам доживео праву америчку олују која је рушила дрвеће. Мој обиласак центра је пропао, али сам видео како овде изгледа невреме. Обишао сам и Чикаго. Тамо живи доста Срба и он важи за један од најлепших и најчистијих америчких градова. Овде се налазе четири од пет највећих зграда Америке. Са деведесет и шестог спрата једне од њих имао сам прилику да погледам цео град. Онда сам дошао на корак до Канаде. Посетио сам Нијагарине водопаде. Под светлима рефлектора различитих боја, могао сам да видим како изгледају најпознатији водопади на свету. После обилажења ових градова, вратио сам се у Њујорк. Схватио сам да се моје путовање ускоро завршава и било ми је жао јер сам Њујорк доживео као други дом.

Петар Ђорђевић II4

„Човек може бити уништењ, али не и поражен” (Ф. Хемингвей)

Био је то дан налик сваком другом дану у недељи, или је тада бар тако деловало. Доста је времена од тада прошло, али слику видим јасно, као јуче да је било. Враћао сам се из школе, истим путем у исто време. Увек сам ишао споредним улицама, јер ми гужва није пријала. Нисам могао да поднесем буку људи којима је једино било важно да буду најгласнији, а да при томе немају ништа паметно да кажу.

Већ сам се довољно приближио кући када ме је непознати глас натерао да се окренем. „Извините, чини ми се да ово припада Вама.“ Човек седе косе завуче руку у ћеп свог изношеног, сивог мантила и из њега извади и пружи ми пар папира. „Да, ово је моја прича. Где сте је нашли? Био сам прилично сигуран да сам је бацио.“ Знао је он одлично шта сам урадио, али се нашао ту, на прекретници мог живота и натерао ме да преиспитам своје одлуке. „Јесте, али сам ја исто тако био сигуран да би је можда желео назад. Зашто је ниси завршио?“ Био је одлучан у намери коју је имао још пре нашег сусрета. Погнуте главе одговорио сам му на питање. „Рекли су ми да не ваља. Желео сам, али сам схватио да није вредно улагати више труда, ако није добра. Имао сам добар осећај у вези са том причом али порушили су ми сва надања када су ми рекли да писање оставим другима. Сада ми више није тешко, претпостављам да су били у праву.“ „Ко је то, драги мој, изгубљени дечаче, по твом мишљењу, био у праву?“ „Моји родитељи. Они много брину о мојој будућности. Знате, желе да будем доктор. Плаше се да ме писање омета у тој намери.“ Почеко сам да отварам душу човеку кога нисам познавао, али су ми његове очи уливале поврење. „Да ли ми дозвољаваш да ти ја дам један савет? Ако будеш желео, послушај га, ако не, не мораш ни своју причу узети. На теби је да одлучиш.“ Климнуо сам главом и наставио да га слушам. „Немој да допушташ људима да од тебе праве особу каква одговара њиховим мерама. Не допуштај да искористе твоју неодлучност и те твоје луде године како би те претворили у једног од њих. Постани ти прво човек. То је једино што мораш постати како би дошао до неких нових открића. Разликујеш се, младићу, од многих твојих вршњака које сам виђао. Немају они тај сјај у очима какав имаш ти. Тада сјај се назива таленат. Против њега се не можеш борити. Мораш га истражити. Не смеш га се бојати, са њим се мораш удржити. Нико ти не гарантује успех, нити ако паднеш да ће пад бити безболан. Можда ћеш помислiti да си уништен, али човек никада не може бити поражен. Борићеш се и наилазићеш на препреке. Можда ћеш морати гласно да лупаш и вичеш, да би ти се нека врата отворила. Говориће ти још доста пута да не вредиш и ниси довољно добар. Неки ће бити довољно убедљиви да им поверијеш, али увек, на крају, ти послушај само себе. На овом свету си сам и према томе сам пишеш своју причу. Признајем, било би лакше одабрати пут који су ти уткали други, али то више не би био ти. Био би нека друга особа коју не би познавао, али би са њом у истом телу живео до краја живота.“ Оставио ме је у чуду. Његове речи одзывањале су ми попут позива за буђење. Нисам се померао, само сам га гледао. Ничега није било што сам му могао рећи, све је рекао. Помиловао ме је по коси, пружио папире, насмејао се и изгубио.

Никада нисам сазнао његово име, али то на крају и није важно. Сви ми имамо имена, али ретко ко и своју причу. Ретко ко је уме написати. Већина никада и неће схватити да оловку треба узети у своје руке. То је једини начин. Онда вам у животу могу узети све, али не и оно што је најбитније. Не могу вам узети крила која створите, сјај у очима који добијете и таленат са којим се родите.

Александра Недељковић III-2

Да ли бих данас, да сам песник, а љубави певао

Човеку је, кажу пророци, унапред досуђено трајање. „Половина тог времена прође у сну, половина друге половине на детињство и старост.“ Остаје, тренутно, мени најважнији део. Период љубави у коме обични смртници нађу највећу радост у свом животу, која, нажалост, најчешће ишчезава у виду пене морских таласа.

Љубав је инспирација многих. Сликари је у својим делима најчешће представљају као младића и девојку. Вероватно зато што љубав људе чини лакомисленим, што је по природи својствено младим људима.

Песници је описују као тиранина који никога не поштеђује, као болест која напада сва чула и органе, а од које ипак не желимо да оздравимо. То је најплеменитија слабост ума.

У мојим годинама, када још увек немам идеју, већ илузије и када је узврела крв у мојим венама равна ужареној лави разбеснелог вулкана, само бих о љубави и певао. Све друге сфере интересовања остају у сенци. То је уједно и период када је се простори и време могу измерити једино срцем.

За песнике кажу да најгоре што им се може догодити јесте то да не буду довољно зрели за своју мисао. Али ако узмемо у обзир да поету одликује способност представљања живог осећања, веома често и личних емоција, а судећи и по мојим тренутним жељама, осећањима и илузијама, слободно могу рећи, ни о чему другом, само бих о љубави певао.

Александар Арсић III-2

Нит' хода нит' носи

Седи и дише
а зову га Живим
Прља и пљује
Слеп је за гробље

Разуме и воли
Све захтеве живог
Ради и ћути
Чека свој дан

Нит' хода нит' носи
то је за Мртве
Зева и лежи
на лешу свог роба

Навикне и не брине
живи због Живог
Трпи и служи
па гори са браћом

Прогледа па види
ретко ко живи
А кад их сквати
И сам постаје Мртав.

Лазар Тонић IV6

Уметник је "сумњиво лице", маскиран човек у сумраку путник са пажним пасошем

"Шта би све данас требало урадити? Чим завршим са овим картама и пасошима, идем плату да подигнем. А данас све кошта! Треба деци школе да платим, ваља кући и 'леба донети... Све су упропастили политичари. Раније си с једном платом могао и на море и на зимовање, а сад... Богме, свет се наглавачке окренуо, свако хоће некоме да подвали, да намести, сви нешто варају и кријумчаре и... Чек, чек, чек! Гле ти овог!"

- Вашу карту и пасош, молићу лепо!

"И овај је исти. Где ће овај? У Каленић? Шта има тамо? Само фреске и цигле, и свеће и фреске. Он мора да је неки шпијун!"

-На ходочашће кажете?! Мхмм...

"Карта делује исправно... И пасош... А овај лик ми је много сумњив. А нећеш ти, лијо! Посматрам те ја!" Кондуктер без речи враћа карту и пасош губећи се у магли возова са перона. Уздах олакшања пролази кроз путникove груди док посматра како широка леђа кондуктера нестају у маси. Имао је среће. За кондуктера он је био само обичан човек у браон, кишном мантилу, са кофером у десној и кишобраном у левој руци. Путник се полако пење у свој купе и седа док воз полагано креће. У рукама му је пасош са именом Франциско Гоја. Можда је зато кондуктер био сумњичав, Гоја баш и није уобичајно презиме у овим крајевима. А и слика је мало чудна. Наравно, кад то и није његово право лице. То је маска обичног човека коју он има на свом лицу. Носи је и сада, мада га гуши и не дозвољава му да дише. Он не сме да је скине, не, никако, све док не остане потпуно сам.

Људи га никада нису разумели. О њему се увек говорило као чудаку са перона који посматра возове, маглу и говори бесмислице. Сви су мислили да је беспосличар, луталица, чак су хтели да га затворе у лудницу. У очима масе он је обележен као преварант, заувек одбачен због тога што је другачији.

Међутим, путник никада није тако схватао самог себе. Увек му је било занимљивије да посматра извођења на позорници живота, него да у њима учествује. За њега возови никада нису били машине које служе искључиво за превоз људи и робе, већ јединствени временеплов који по двема линијама крстари не само простором већ и временом. Свет у коме живи путник је одувек доживљавао као пупољак руже сачињен од многобројних латица, слојева који су тесно слепљени један уз други. Па ипак, уз мало воде, сунца, неге и љубави, цвет се претвара у бујну ружу чији прелепи мирис све спаја у јединствену хармонију.

Зато путник и креће на ходочашће. У манастирима Каленић и Манасија он не види само цигле и коров као кондуктер. Његове очи продиру дубље, далеко кроз време, до самог момента настајања фреске, и док стоји пред њом без маске, на лицу Анђела ратника види очи, осмех, инат свој и то га испуњава радошћу што је другачији. Пред тим дивним бићем он стоји смерно, тихо и разуме све што му оно говори. Боје, скоро гурнуте преко ивице заборава, поново свићу и потпаљене "горе младошћу у његовој крви". Тада уметник схвата свој циљ, разлог свог постојања и бива измирен са целим светом. Клања се Анђелу, и док одлази враћа маску на своје лице.

Ипак, маска је сада промењена. Из очних јабучица више не зјапе туга и несхваћеност. Оне горе древном ватром која све упија и везује у себе, а на угловима усана титра му инат у смешку. Путник поново седа у воз настављајући своје путовање погледа упртог у стабло које пролази, а ви ако икада будете делили са њим купе, загледајте му се у очи. Видећете да ватра још гори у његовим очима, и ко зна, можда се пламен прошири и на ваше.

У ТУЂЕМ КРАЈУ САМ, ГЛЕДАМ ПРОЛЕЋЕ ЈАТО ПТИЦА

А У МЕНИ ЗАШУМИ ТОПЛИЦА

*Светопалички Видовдански Сабор
у Кончељу, 2012. године*

Пала је прва хладна киша, јесен је. Шетам мостом, ветар ћудара у обалу модре Темзе.

Капи кише скривају се у мојој коси. Птице беже. Посматрам их, иду ка југу. Додирујем ограду моста, камен је сив и хладан. У неравнинама се скупљају капи кише. Стварају се баре. Људи журе и не заустављају се... Крећем и ја, мокре, промрзле руке стављам у цепове мог тамно-плавог капута који се стапа са бојом неба. Пловим кроз маглу енглеске јесени. Киша је падала сву ноћ. Лоше сам спавала.

Јутро. Седам сати. Кроз прозор гледам нови дан и моного људи. Сунце се лагано прикрада, извирује кроз гране покислог дрвећа. Његови бледи зраци обасјавају листове и суше их. Чују се возила... галама...

Крећем у шетњу, са собом носим блок и оловку. Данас ће бити ведрије. Чује се цвркот птица, али он није јасан, меша се са градском буком. Сећам се једног пејзажа моје Топлице којег сам нацртала пре пар година. Било је исто овако ведро, почетак јесени, исто се чуо цвркот птица, али није био пригашен, јер се није имао с чим мешати. Лагани поветарац, ливада, опојан мирис воћа. Јесењи цветови извирују из траве...

То сећање ме води преко моста и овог пута се не заустављам да се дивим Темзи, пролазим покрај огромних зграда, Биг Бена... Идем непознатим путевима... Узалуд тражим, узалуд шетам парковима, такве слике овде нема!

Вратила сам се у собу, села покрај прозора, опет видим исту идилу као јутрос и масу људи. Тако ми недостаје мој крај, моја Топлица.

Лимунада ми прија, а њена боја ме подсећа на плодна житна поља Топлице која се њишу и купају у исто тако жутим зрацима сунца.

Мисли ми се опет враћају Топлици. Јутро, село, у дворишту дрвени сто, бели стольњак са плавим пругама, на њему је чинија пуна зрелих трешања. Сто је испод дрвета са великим разгранатом крошњом. Хлад. Спокојство које даје снагу.

Инспирација надолази... почињем да slikam...

Препоручујемо...

Филм „Лед“

Филм „Лед“ је дело Јелене Јочић Бајић, ћерке Радоша Бајића. Сценарио за овај филм настао је по истоименој монодрами, коју је Радош Бајић написао 1978. као дипломски рад. Управо због тога поднаслов филма гласи: „Филм који сте чекали 35 година“.

„Ово је филм који третира најтананија и најфинија људска осећања и поставља питање опстанка породице као заједнице.“, рекла је Јелена Јочић. Главна порука филма је да треба да чувамо своју традицију, корене, порекло и да поштујемо своју земљу и свој народ.

Сценариста, Радош Бајић, рекао је да ће овај филм наћи и препознати пут до гледалаца својом искреношћу и добротом. „Лед је веома озбиљан филм и гледаоци ће се у то уверити“, додао је.

Филм „Лед“ није комерцијалан, као што је случај са већином данашњих филмова. Он представља поетичну елегију о људима разапетим између неба и земље, филм стрепње, носталгије и сете. То је прича о изгубљеној срећи и сновима, о страховима и пролазности, о надмоћи судбине и природних закона, о благодарности и сировости природе, о немоћи човека да исту промени и да утиче на путање сопственог живота. Филм снажно истиче основне врлине и вредности живота, љубави, искрености, правде, достојанства, поштења...

У Нишу је филм премијерно приказан у биоскопу „Вилин Град“ 17. октобра. Овај филм је препорука за све који су себи бар једном поставили питање „Зашто је ово баш мени морало да се деси?“. Никога неће оставити равнодушним и отопиће лед са многих срца.

Парни Ваљак

Легендарна група, Парни Ваљак, одржала је концерт 26. октобра, у хали Чайр.

Један од најпопуларнијих бендова ех-уи сцене, наступио је прошле године у Нишу, али ове године је перформанс био потпуно другачији. Изведен је још један у низу феноменалних unplugged концерата.

Бенд је након пола сата кашњења одмах направио добру атмосферу, започевши концерт уз песму „Сјај у очима”, која је подигла на ноге како старије, тако и млађе генерације. За време двочасовног наступа „без струје” једна од најпознатијих ех-Уи рок група загрејала је срца многих присутних парова уз песме „Дођи”, „Када ме дотакне”, „Јесен у мени” и друге. Бенд је представио и пар нових песама са свог седамнаестог студијског албума „Стварно - нестварно”, док су највећи хитови као што су „Заставе”, „Ухвати ритам”, „У љубав вјеријем”, „Угаси ме” у нешто измењенијим аранжманима раздрмали целу масу. У акустичном наступу уз клавир, виолине, гитаре, контрабас и бубањ уживали су љубитељи овог старог, али једнако добrog састава.

Крају овог непоновљивог концерта у Чайру претходило је два пута враћање на бину, на коме су биле изведене и нумере „У пролазу”, „Као ти”, „Љубавна”, као и можда и омиљена песма свих њихових фанова „Све још мирише на њу”, која је увек добро прихваћена и пропраћена многобројним емоцијама.

Александра Недељковић III2

Срби... Народ најстарији

Древно порекло српског народа, језика и писма теме су о којима се често избегавају разговори, расправе и полемике. Међутим, одговоре на ова питања можемо пронаћи у студијама проф. др Олге Луковић Пјановић.

Олга Луковић Пјановић (1920-1998), завршила је гимназију у Чачку, дипломирала на Филолошком факултету Универзитета у Београду на одсеку за класичне језике, докторирала 1969. године на Сорбони у Паризу, што нам говори о озбиљности њеног рада.

Материјал за студију „Срби... Народ најстарији“ , која се састоји из три тома, сакупљала је више од двадесет година и то све са циљем да се докаже истина о древном пореклу српског народа која је дуго била сакривана и оспоравана у читавој Европи.

Прво издање књиге штампано је 1988. године у САД на српском језику – Ћирилицом. Последње издање је изашло 1997. године. Сва издања у међувремену су за јако кратко време била распродата, што доказује да је за ово дело био заинтересован широк круг читалаца.

Назив књиге потиче од цитата образованог византијског мислиоца из 15. века Леоника Холкокондила, чији цитат у оригиналној верзији гласи: „...Serblos Tryballos, autem gentam... esse totius orbis antiquissimam, compertum habeo.“

Књига обилује великим бројем цитата разних историчара и писаца међу којима су и цитати географа Јована Цвијића, филолога Ђуре Даничића, историчара Милоша С. Милојевића, Ненада Љ. Ђорђевића и бројних грчких, византијских и других историчара.

Ова студија није прихваћена од стране званичне српске историје из, за сада, непознатих разлога, па се с тога оваква и слична тумачења не налазе у уџбенцима за основне и средње школе. Велики број људи је проучавало студију. На основу бројних цитата и доказа за сваку изнету чињеницу о древном пореклу српског народа, као и јасноћом писања без скривених форми, читаоца су увидели да је ово дело од капиталне вредности за српски народ.

Те стога препоручујемо да свако ко је у могућности прочита и проучи ову студију и отклони многе недоумице и заблуде које су вековима биле наметнуте нама Србима.

„Заједно Сами“ – Марко Шелић

Марко Шелић, или Марчело, како је познатији широј јавности, први пут се упустио у ове воде, воде романописца, 2008. године управо овим романом. Марко је рођен 22. Јануара 1983. године у Параћину. Иначе има обичај да исправља новинаре када га пред интервју најаве као „свестраног момка“: „Тај комплимент припада некоме ко је истовремено астрофизичар и столар и гинеколог. Све моје активности тичу се једног истог: писања. А све што пишем је о људима, псима и мишima.“ То чини кроз прозу, новинске колумне и музiku. По струци би био професор српског језика и књижевности, да га од тога не дели још који испит. Објавио је 4 студијска албума – Де Факто (2003), Пазл Шок (2005), Трећа страна медаље (2008) и Деца и Сунце (заједно са својом групом Филтери, 2010), те роман Заједно Сами (2008), збирку разноврсних текстова О људима, псима и мишima (2009), роман Малтерего-књига прва:Рубикова Столица(2012) и стотинак колумни за разне редакције.

Роман „Заједно сами“ Марка Шелића на јединствен начин, духовито испричаном причом, обнавља прастару мисао да човек, био краљ или просјак, до истине о сопственом животу долази на међи светова, у часу преласка на ону страну. Најпре, овај роман говори о људима. Описује људску природу, веровања и нагоне, кроз мноштво ситуација које се намећу јунацима док им кроз главу пролазе мисли, страхови и надања, суочени са коначним и бескрајним, пред лицем незнанога. Заробљени у лимбу, ни на чијој земљи, ова група сасвим обичних грађана којима је дошло време, у једном међудимензионалном аутобусу, заједно се боре сами против себе, покушавајући да сачувају оно мало разума што им јестало. Уз многе препеке, тестове и искушења, само одабрани ће наставити пут ка вечном миру и спокојству, док ће остали остати у својим мукама и уверењима, изједајући сами себе до краја вечности и назад.

Роман толико много говори о људима, да ни сами људи не знају толико о себи, па се тако једног дана, Радоје Бакрач, мали човек, (јунак романа) који се за живота није питао ни о каквом смислу, нити да ли банална свакодневница обећава исту такву вечност, обрео пред вратима самосазнања. Марко Шелић нам своју верзију повести о Рају и Паклу приповеда непретенциозно, маштовито, и стога, његова гротеска, његова ишчашена, црнохуморна визуелизација пејзажа оностраности, трагом сродних покушаја, делује уверљиво. Слободно можемо да констатујемо, и нећемо погрешити ако кажемо да је Марко Шелић „српски Стивен Кинг“, па можда и још више од тога, јер је у ово дело унео нешто налик само њему, нешто уникатно, нешто што само он уме.

Уметност одувек жели да дочара невидљиво и недохватно, и да наш свакидашњи живот, просечан, анониман, никакав, управо онакав какав је проживео и Радоје Бакрач, одмери према ауторитету вечности која нас превазилази. Међу свим тим монолозима, вербалним борбама са сұнародницима са којима дели исту судбину, Бакрач се досећа да истину о свету, али и о сопственом постојању може пронаћи једино – у себи. Све остало, подложно је конвенцијама и интерпретацијама, старим колико је стара цивилизација.

Уколико сте љубитељ неке врсте хорора, фантазије, драме или пак волите психолошка дела, ова књига ће вам загарантовано држати пажњу до последње речи.

Јован Томић III6

Феликс

човек који је пробио звучни зид

Феликс Баумgartнер скочивши са горње границе атмосфере, са невероватних 39.068 метара, 14. октобра 2012. године, задивио је цео свет и притом оборио три рекорда: у најбржем слободном паду, у слободном паду са највеће висине и у највишем лету балоном којим је човек управљао. Цео подухват је снимао велики број камера, а ти снимци се сада анализирају у Наси. Светске телевизије су преносиле обарање овог рекорада, али са закашњењем, да би су у случају да нешто пође наопако прекинуо.

Успео ја захваљујући специјалном оделу под притиском, које је слично онима која носе астронаути, и посебном балону који му је омогућио да се попне на 39 километара изнад Земље. Вредност ове опреме је око 200.000 долара, али вредност оваквог једног подухвата је непроценљива. Овај падобранац и екстремни спортиста се за овај несвакидашњи подухват припремао 5 година. Ментор му је био Џозеф Китинџер, човек који је поставио претходни рекорд у слободном паду 1960. године, који је износио 31.332 метара са којим је Феликс током целог подвига био у вези. Скок је првобитно требало да изведе са 36.580 метара али је Феликов балон премашио ту висину.

Пред сам скок Феликс је изјавио: „Понекад морате да одете стварно високо да видите колико сте мали. Долазим кући.“ Послао је и поруку преко Твитера: „Овде је прелепо. Уживо из свемира! Свете, прелеп си!“. Након пар минута психичке припреме, спустио је визир своје кациге, како би се заштитио од сунца, и скочио. Током пада је имао потешкоће, јер му се маглио визир и није могао да види. Али на сву срећу, мисија је успела!

Након 4 минута и 20 секунди, отворио је падобран, и након још 2 минута безбедно слетео на површину Земље у америчку државу Нови Мексико. Пад је укупно трајао 5 и по минута. Током пада је пробио звучни зид (1.224 km/h), падајући брзином од $1.342,8 \text{ km/h}$ и тако постао први суперсонични падобранац!

Стефан Стојановић I-6

Луцидни снови

Још од давнина човека је привлачио и занимао мистериозни свет снова.

Снови су важан израз унутрашњег живота. У психологији се њима придаје велики значај јер често сам о свесни садржаји нису довољни. Анализа снови представља деликатан и веома одговоран посао јер нас води у најдубље личне тајне.

Др Иван Настовић је рекао:

"Тумачење сноva је уметничко дело. Тумачити сан значи освестити оно што је потиснуто у несвесном". У току спавања се јављају многе необичне појаве као што су месечарење, ноћне море, PEM бихевиорална парасомнија, парализа сна, али најфасцинантнију појаву представљају луцидни снови.

То је специфично стање свести, уливање свесног у несвесно.. Луцидни снови су они снови када је осо ба свесна да сања. Почињу нормалним, обичним сном, и особа онда схвати да оно где се она налази није реално или да се дешава нека немогућа појава. Већина људи је имала назнаке луцидности у сну барем једном у животу. Неки људи се, када то схвате, спонтано пробуде због страха од непознатог. Али зашто и време које проведемо спавајући не бисмо претворили у свесно искуство које може бити врло занимљиво? Ако останемо у луцидном сну, имамо неограничене могућности, можемо проживети искуство које желимо: можемо летети, ходати по води и све то без страха јер смо истовре мене свесни да лежимо у кревету и да то што доживљавамо и видимо није истинито. Такође, нема никакве опасности за ментално здравље већ искуства из луцидних снови могу бити итекако корисна и може се радити на ослобођењу од страхова. Можемо свесно позвати у сан своје страхове и суочити се с њима. Ако погинемо, није страшно- то је само сан.Док је обичан сан као гледање филма, луцидни снови су попут видео игре.

Михаел Сич са Института Макс Планк за психијатрију у Минхену објаснио је да луцидно сањање почиње у REM фази, када је тело потпуно умирено, тако да код луцидног сањања нема никакве опасности. Кад сањамо тело нам је парализовано тако да не можемо да се повредимо. Наш ум се добро побринуо за нашу сигурност. Очи почињу брзо да се померају током сањања, у зависности од тога шта особа гледа у сну.

Наравно, поставља се питање да ли је могуће изазвати луцидне снове?

Тридесетих година прошлог века, народ Сенои који живи у прашумама Малезије био је предмет изучавања антрополога. Припадници овог народа су сваког јутра препричавали и на неки начин анализирали своје снове. Тако су неговали своје снове, памтили их и усмеравали. Народ Сенои је зато важио за луцидне сањаче, оне који су развили и савладали вештину изазивања свесних снови. Верује се да ће се памћење из снови побољшати ако се води дневник снови и да ће људи онда моћи да примају поруке из несвесног и овладају и својом несвесном половином.

Социјалне мреже

Twitter је бесплатна друштвена мрежа која омогућава свим корисницима да шаљу и читају такозване твитове. Твитови су нешто налик статусима на фејсбуку, ограничени на 140 карактера. Корисници могу да „твитеју“ и то могу да виде људи који их прате.

У Србији, твитераши и твитерашице користе Twitter као средство изражавања и често збијају шале на рачун познатих и околине.

Што се тиче твитова, могу да садрже такозване hashtagove који се уносе # (#twitter) и тако омогућавају корисницима да пронађу твитове на одређену тему. Знак @ испред корисничког имена омогућава јавно обраћање кориснику. Опцијом Direct Message обраћање се врши приватно.

Instagram је друштвена мрежа помоћу које се објављују слике које могу видети пратиоци. Исправа, Instagram је био подржан од стране iPhone, iPad и iPod Touch, док је априла 2012. године Android увео

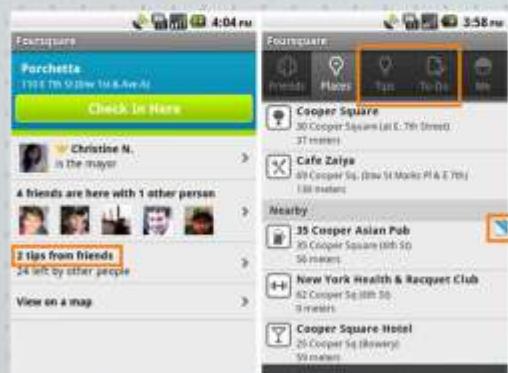
могућност коришћења.

Налазе се многобројни ефекти које корисник може употребити како би улепшао фотографије.

Foursquare је апликација на мобилним телефонима која омогућава корисницима да прикажу својим пријатељима своју тренутну локацију. Наиме, они праве локације својих станова, ресторана, кафића и осталих јавних места и тамо се такозвано checkin-ују.

Након многобројних посета неком месту, одређени чланови постају mayorи тј. градоначелници. Постоје титуле које чланови освајају приликом њихове посете одређеним местима (Newbie, Adventurer, Super User, Gym Rat...).

Нешто што нисте знали о мобилним телефонима

Просечан корисник мобилног телефона у Србији годишње пошаље око 1240 порука. Да ли сте се икада запитали шта ваш телефон ради када му задате команду „пошаљи“, и шта се даље дешава и да ли је могуће ухватити туђу СМС поруку? Наставите да чitate ускоро ћете добити одговоре.

Када задате команду „пошаљи“ (send), ваш телефон шаље радио таласе који би могли да се упореде са тениским лоптицама, које носе свака по једно слово или број. Сваки телефон има различиту боју, да неби дошло до забуне. Ове „лоптице“ носе број корисника коме је намењена порука, текст поруке и на крају ваш број. Када их телефон шаље до најближе антене оне су мале, а када их антена прими, и добавије другој антени, постају веће, како би могле да прелете веће растојање. Антене се добавају овим „лоптицама“ док не дођу до централне. Када их прими, спроводи их у централу. Тамо се смештају у једну „собу“ и чекају. У централи раде рачунари, који могу да се упореде са неким „вилењацима“ које прво траже ваш рачун по „фиокама“ и наплате вам поруку. Ако немате доволно кредита, што се дешава, централа преко оне исте антене, пошаље једну групу „лоптица“ до вашег телефона са обавештењем да не могу да проследе поруку (sending failed). Ако пронађу да имате доволно кредита, онда брзо проверавају да ли постоји број на који сте послали поруку, опет у „фиокама“, као и да ли је тај телефон укључен. Ако није чекају да се укључи, али само 24 часа. Ако се не укључи за то време, рачунар из централе пошаље један обавештење да порука није достављена (message not delivered). А ако је телефон укључен, „лоптице извиђачи“ крећу у потрагу за њим. Излазе преко велике антене и крећу у свим правцима. Када пронађу тај телефон, најкрајим путем се врате до централе и поведу друге лоптице, оне које су чекале у соби, и предају их телефону коме је намењена порука. Када их предају, врате се до централе, и остаје им само да проследе и вама обавештење да су обавиле свиј посао, односно да је порука достављена (message delivered). Када и то обаве враћају се у централу и чекају следећу поруку. Цео овај процес траје мање од минута.

Да ли је могуће ухватити туђу СМС поруку? Теоретски да, али стварно само ако сте припадник неке обавештаје службе или сте власник неког мобилног оператора, а и тада је то противзаконито, ако немате судски налог за нечије праћење. И још нешто, језик којим комуницирају мобилни телефони је једна од боље чуваних тајни данас и јако је компликован. А опрема која би тако нешто омогућила је изузетно скупа и не може легално да се набави!

Origami

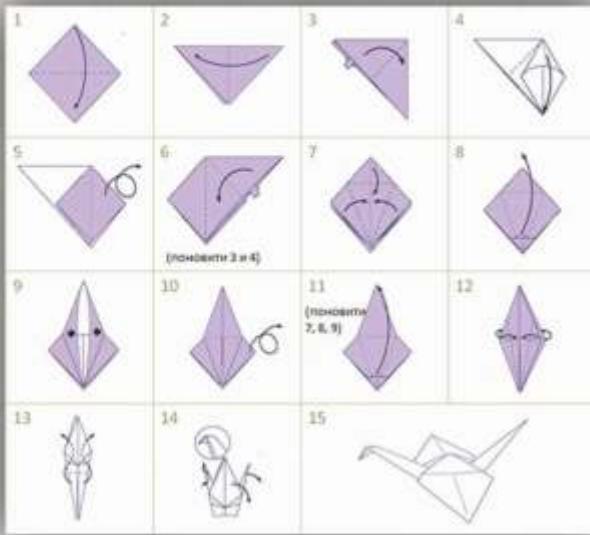
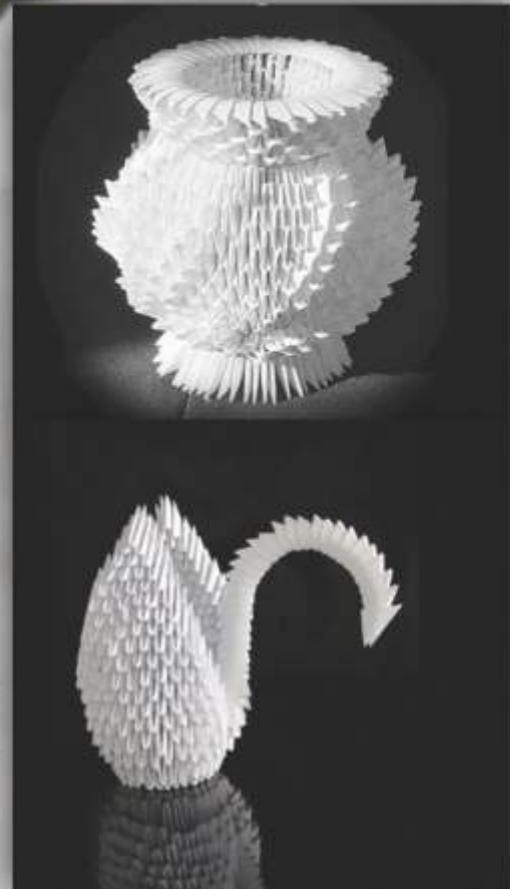
Оригами је вештина прецизног савијања папира. Реч оригами настала је комбинацијом јапанских речи огі што значи савијање и камі папир.

Не постоје прецизни подаци о томе када је оригами заправо настао. Најчешће се везује за изум папира у Кини негде око 2. века н. е. Иако је тамо највероватније и настало, оригами је прави процват доживео у Јапану, где се третира као национална уметност.

Предпоставља се да је први оригами модел био модел лептира. Свака оригами фигурица има неко своје значење: на пример ждрал доноси добру срећу, жаба плодност, змај снагу итд.

Оригами није само вештина, уметност или забава, он служи и у едукативне сврхе и као терапија код различитих оболења, код деце са посебним потребама и као радна терапија у геронтолошким центрима.

Постоји легенда да уколико неко направи хиљаду ждралова испуниће му се једна жеља. Зато папир у руке и прионите на посао!

Још једна страна о језику

Друштво љубитеља падежа

КАРЛОВ УГАО

- Сачували смо језик. Само су нам зубе избили.
 - Говори енглески, да те цела Србија разуме.
 - Чувајмо Ћирилицу. За неке боље дане.
 - Туђица је туѓа преголема.
 - Осим помоћних глагола, имамо и помоћне језике: црногорски, хрватски, бошњачки...
 - У турским серијама видимо колико нам је речи покрадено.
 - Наш језик је океј и мањифик. И слуш!.
 - У српски језик је ушао енглески вирус.
 - Од писаних споменика имамо и sir Miroslav Gospel.
 - Млади говоре српски са оксфордским нагласком.
 - Све друге речи могу да нам узму, али псовке не дамо.

ХДФХСДЦБЦЦ ЦЕУРИУЕДКАСБ643

Шатроперамикалаза

Мамо Кайор

Када ми се неки писец хвали као перфектне говоре кист Јеванка обично му слагамју да се запосли на некој холивудској радионици. Тамо чекам да тзвакама! Ја, лично, имам великији азим и са материјалом. Једна најем речи које су ми потребне за ова чуда која нам доносеју:

Још у гимназији, редовни сам изнао
за поправне испите из француског,
руског и српске граматике.

руског и српског граматике.

„Како нам то, ви, откривате Америку у својим юнгизма, а не знate скептици?“ питала ме.

Сароти наши преводици! Колико ли је тек твима тешко када покушавају да преведу неправданије. Пиште месаје

дан из Америке:

„У јавнини први, коју упразн преводим, постоји нека нејасна изрица, па јас мислим да је ми објашњено. Премаје да је то комплетно као књига Светог Петра. Одакле оните да је Св. Петар један од људи? Ако је, знати, још, колико је знати да ће се та агенција када је тешко склупати? Све идентичне ЈА? У којију најлутију је плашење? Да ли бих тај разлог могао да пренесем као Св. Петар је истраживач? Када ће се овој идији, која је веома пос

Заштити га, тајде, израз „бун склј. Грејкапу“. Ебиг чеша је тај Грк озборен кош пас и што је протосојод? И вакши ја, успите, ико ћете да поиставите „што склју у мес?“ Откако склји у месу? Зар се мес ни кува у склјама и затвареним посудама?

Друштво љубитеља падежа

Није ишла на баловима.
Јахали су на коњевима.
Да се одведе у неком запуштеном
дворцу.
Стари старац
Умрела
плакајући
најиван
предамном, самном
Ишао је кејем.
свецки рат

Нейросинтез

Джо крим народа
Ханса Брик
У зоряне време
Ужно вежане ден
Справочник си енчевола
Европа, промотив
Корисници царини
Знаменити количествени
Люти речи Шредер
Дреебозари
Одеса пълнило сици
Ханде исчорп калекшица
Друго място
Мо използвани български
Ради се с язирата
Одесоните си людови

► Правильно

Всемо много народа
Хвала много
У последните време
Врло важан гем
репело си от спевања
магадим се
истим се приликом
тим количинама
град преговори (или још
звек, не може обје)
се оженено с онам
у име колективиза
изъне
им поглаварства
им полувремена
предлогу
град (да ради)

Упутство за успех у животу

Александр Мануй

ијаше наприлика. Као преовести на ви-
ки цивилизован јељав неко тако добре
слатко спава као да су га преклати! Да з-
смо се изуз кога историју толико куто клали, а
шом је покоз већ ушао у мезафоричне сп-
аве...

Но, најниже питање добко сам у јези ка по езиковом сликом да је језик тип „прочују у чар- бар”, то јест, чибардат, што је потпуно неправдомесно ни на какав језик! Мада је и то везак, чврст биће, писац, такође ка објективнијем касају је неко, који зову „мртво пулапо“ (ирлај), а пуне али као објективнијим глашава бојара свог најраз коријен толико скрипцијом значена, а не значи наизгра - занадаџијакаре! Или јац је неко посебно блескав, најчешће је зову једи-министар-џаја-пра-ја? па не посем јаснији ствари најраз: затвори, Петар, Миха, Ласа!

— Ах, скажите, зачем вы это говорите? — сказала Елена Ильинична, — я же не могу отказать вам в этом. Тогда бы мне никаких соловьев не было, и я бы не знала, как ими управлять. Но я не могу отказать вам в этом.

- разојдући.
Иако паше ми је да саговорим и
штаве о речима и изразима које се ствари-
ју у највишијим вредностима, али је, штета, из уче-
ња па ибјеката.
Укратко, да се послужим речима је то
важноконзервативна позиција.
Не плачи ми на куломое прагу

Узмите било коју реч из прве колоне, затим из друге па из треће, и онда испочетка. Убаците само свезе. По жељи помените повремено Лакана, Дандија, Жижека, Бодријара, можда мало и Фукс или Страса (нада син излазе из поде) и тако ће настати текст који не говори никаква о било чему, а маже зам обезбедити други.

детектиране	легитиман	феномен
артикулиране	структурални	просееди
позициониране	концептуални	структура
анализиране	коммуникативни	дискурс
макроподходи	символични	парадигми
реферирати	значенчни	тренд
имплицитирати	саостварни	иконографии
кодирани	иманентни	фантазии
валоризиране	редицан	камти
стратифициране	преглантан	артефакт
деконструиране	тематизиран	референца
проблематизиране	релевантан	интеракция
инструментализиране	медиатизиран	инкуб
решепица	хипертекстуални	същността

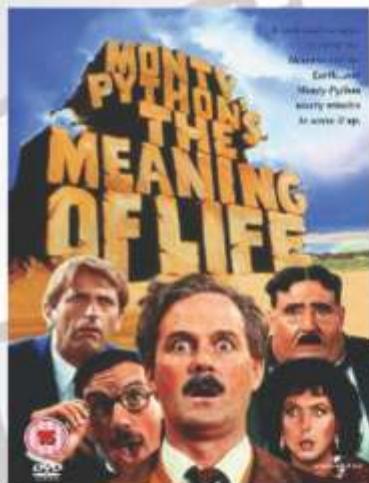
Например: *Имплементація структурованого інженерування з використанням рецензійної функції* та *реконструювання функціональної функції* у *підсистемах логічного інтерфейсу*, чи *шаблонів* *Боддацького*, *викоризувані вимінченням шаблонів* *ко-десайн* та *десайн* *своєвірської інженерування* у *дополненні* *реконструювання* *рецензійної функції*. Третє *Живець*, реферат на *струніфікації* *символічних структур* у *відомому* *дискусії*.

Само ових 14 група речи омогуће вам мудровати без понављања, у дужини од 8.232 речи, око 40 страница текста. Када и све попротише, слободно крените испочетку, то искано нико неће премити. Отворите очи, читајте наше криптичаре, додајте нове речи у горњи колоне; са самим 15 речима у колонама имате 10.325 речи, падесет пута више од овог текста. То вам је, како данас ствари стоје, добра половина докторске дисертације. (Све речи су преузети из купритељске рубрика нашег издавача, пак ће чланок посветити њима.)

Упозорење: Избегавати српске речи, јер то може потпуно да поквари утицај.

Филмови које треба погледати пре смака света

АВАНГАРДНЕ '80.

Монти Пајтонов смишо живота

(*Monty Python's the Meaning of Life*, Terry Jones, 1982)

Да ли сте гледали ову причу најсмешније и најоригиналније филмске дружине свих времена? Верујте нам, ништа Вам после неће бити исто!

Ко смо ми и шта је смишо и сврха нашег живота? Монти Пајтон нам објашњава на најзабавније и најлуцидније начине преко рођења детета, где је доктор више заинтересован за опрему у болници, него за бебу и мајку, па све до краја живота где сама Смрт долази непозvana на вечеру средовечних парова причајући им вицеве и догодовштине.

Значи, ако волите црни хумор и масне вицеве, нема бољег филма од овог!

Амадеус

(*Amadeus*, Milos Forman, 1984)

Да ли је Волфганг Амадеус Моцарт најталентованији композитор свих времена?

Колико знате о њему?

Невероватна прича о Моцарту, његовом тужном и напорном животу, огромном и погубном утицају оца на њега, а све то испричано кроз сећања његовог највећег конкурента, љубоморног Антонио Салијерија.

Салијери, сада у менталној установи, присећа се 'малог насмејаног генија' коме је све у музici и компоновању ишло од руке, а све у животу ишло против њега.

Дирљива прича о необичном животном путу и судбини дечака са осмехом!

Друштво мртвих песника

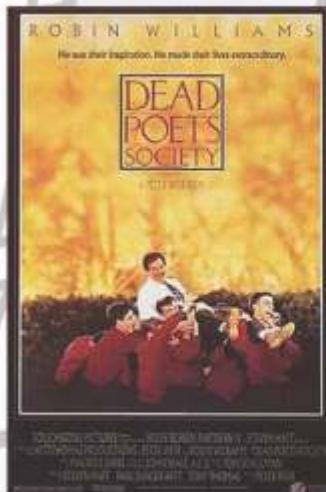
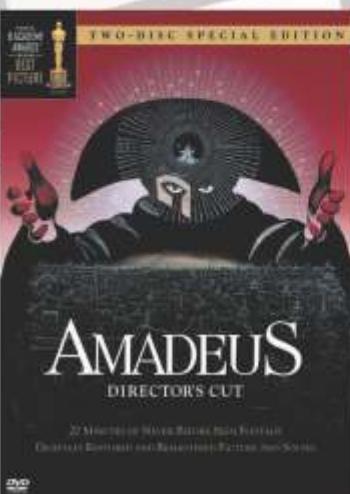
(*Dead Poets Society*, Peter Weir, 1989)

Познајете ли професора кога искрено желите да загрлите и рукујете се са њим као да сте најбољи пријатељи?

Робин Вилијамс глуми новог професора енглеског језика Китинга у престижној аристократској Велингтон академији у Вернону 1959. године, академији у којој није по жељно ученицима дати право слободног мишљења, већ да раде оно што им се нареди.

Професор их поред читања занимљивих стихова осваја и другачијим приступом и ненаметљивошћу, као и енергијом, која мотивише неке од њих да схвате да не желе пут њихових конзервативних родитеља, већ да имају и сопствене жеље и очекивања.

Којим путем ће кренути?

In memoriam

С тугом и поштовањем опраштамо се од бившег директора

Ратка Ђенића,

дугогодишњег члана наше школске породице

Ученици и професори

150 година
од рођења
Бранислава Нушића

175 година
од смрти
А. С. Пушкина

180 година
од смрти
J.B. Гетеа

120 година
од рођења
Милутина
Бојића

100 година
од смрти
Аугуста
Стриндберга

90 година
од рођења
Душка
Радовића

70 година
од смрти
Саве
Шумановића

50 година
од смрти
Ивана
Мештровића

35 година од смрти
Милоша Црњанског

30 година од смрти
Меше Селимовића

15 година од смрти
Борисава Михајловића
Михиза

Календар
вечности

Овом страницом нашли смо се на крају часописа, полугођа и наше заједничке приче. Ако желите да будемо још бољи, биће нам потребна ваша помоћ. Желимо да знамо шта бисте волели да прочитате у следећем броју. Било да је реч о занимљивостима, вашим успесима, уметности, или спорту бићемо срећни да све то испоштујемо и објавимо. Предлоге и чланке можете слати на grogibroj16@gmail.com. Очекујемо да се одазовете позиву у великом броју, а неки од вас ће можда пожелети и да се придруже нашој одабраној екипи.

Желимо вам срећне празнике!

